Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 42 (1292) ♦ Субота, 2 березня 1996 року ♦ Ціна договірна

«УКРАЇНА НАЛАШТОВАНА НА ПЛІДНУ СПІВПРАЦЮ З ЮГОСЛАВІЄЮ»

Україна завжди проводила і проводитиме послідовну, виважену і об'єктивну політику щодо Союзної Республіки Югославії. Це позиція і парламенту, і України в цілому. На цьому наголосив 29 лютого Голова Верховної Ради України Олександр Мороз під час зустрічі з Головою Віча республік союзної скупщини Мілошем Радуловичем.

Україна, зазначив Олександр Мороз, завжди сприяла і сприятиме відновленню членства Югославії у Раді Європи та інших міжнародних організаціях. Так, на парламентській асамблеї ОБСЄ в Оттаві Україна ініціювала зняття санкцій проти Союзної Республіки Югославії. Цю пропозицію було підтримано. Україна, підкреслив Голова Верховної Ради під час зустрічі, налаштована на плідну співпрацю з Югославією і сподівається, що її прагнення знайдуть позитивний відгук югославської сторони.

За словами Олександра Мороза, подолання економічної кризи, в якій перебуває Україна, буде можливим у результаті налагодження нових контактів з країнами Європи, у тому числі з Югославією. На його думку, взаємний інтерес може становити створення фінансово-промислових груп, спільних підприємств, залучення югославських інвестицій у різні галузі народного господарства України.

(Закінчення на 2-й стор.).

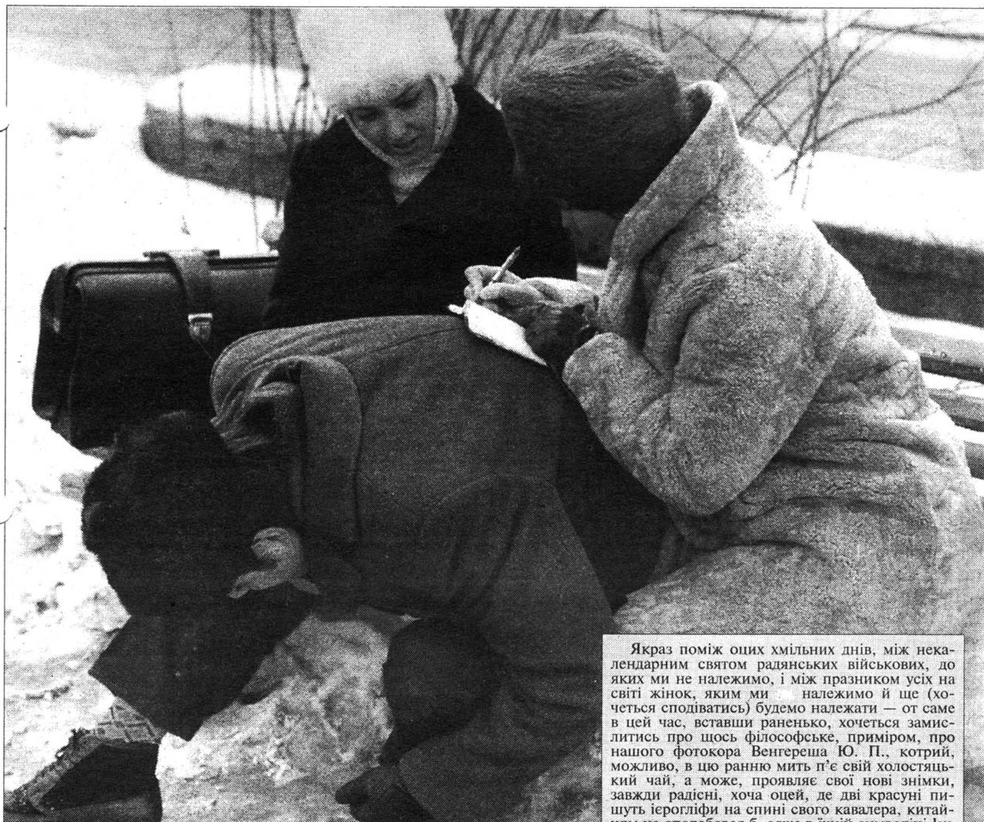
Ювілейну монету присвячено поетесі

Національний банк України з 1 березня 1996 року випустив в обіг ювілейну монету «Леся Українка» номіналом 200 000 карбованців, присвячену 125-річчю від дня народження видатної поетеси і громадської діячки.

Монета виготовлена з мідно-нікелевого сплаву білого кольору, має форму круга діаметром 33 мм і товщиною по краю 2,3 мм, — повідомляє прес-служба Нацбанку України.

Автори дизайну: художник Олександр Івахненко, скульптор Штефан Новотни.

Інь і Янь, раненько встань...

Якраз поміж оцих хмільних днів, між некалендарним святом радянських військових, до яких ми не належимо, і між празником усіх на світі жінок, яким ми належимо й ще (хочеться сподіватись) будемо належати — от саме в цей час, вставши раненько, хочеться замислитись про щось філософське, приміром, про нашого фотокора Венгереша Ю. П., котрий, можливо, в цю ранню мить п'є свій холостяцький чай, а може, проявляє свої нові знімки, завжди радісні, хоча оцей, де дві красуні пишуть ієрогліфи на спині свого кавалера, китайцям не сподобався б, адже в їхній символіці Інь (жіноче начало Світу) — начало темне, воно належить Мороку і Місяцю, а Янь (начало чоловіче) — світле, сонячне. Але Ю. П. не китаєць, він цього знати не хоче, він робить своє діло, як звик, за що наші Інь-Янь його люблять і через те виходять на його знімках трохи кращі, ніж у житті, за це й вип'ємо, в кого що зосталось.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

(Закінчення на 9-й стор.).

Турбота про трьох китів атомного океану

Прем'єр-міністр України Євген Марчук здійснив у п'ятницю робочу поїздку на Чорнобильську АЕС. Він ознайомився з роботою станції, провів нараду з участю всіх директорів атомних електростанцій України, відвідав місто енергетиків Славутич, де ознайомився з умовами життя й побуту працівників станції.

Як повідомив кореспондентові агентства «Інтерфакс-Україна» керівник пресслужби Кабінету міністрів України Анатолій Мураховський, поїздка прем'єра мала три завдання — вивчення перспектив реорганізації атомної енергетики, стану безпеки роботи АЕС, а також соціальних проблем персоналу Чорнобильської АЕС.

На зустрічі Є. Марчука з керівниками всіх атомних станцій України 23 лютого в Києві було ухвалено рішення протягом першої декади березня надіслати урядові всі потрібні документи з реорганізації галузі.

Розповідаючи про ситуацію з оплатою за електроенергію на Запорізькій АЕС, її директор повідомив, що споживачі заборгували станції 200 млн. дол., а її борг за постачання палива становить 160 млн. дол.

На зустрічі з прем'єром 23 лютого директори 5-ти АЕС висловилися за надання атомним електростанціям більшої самостійності у розв'язанні економічних питань.

Генпрокурор обнадіює

Перебуваючи з робочим візитом в Одеській області, Генеральний прокурор України Григорій Ворсінов передусім змінив тут керівництво облпрокуратури. Точніше — відновив на посаді прокурора області Василя Іванова, незаконно й безпідставно звільненого, як вважає Г. Ворсінов, попереднім керівництвом Генпрокуратури. З особою В. Іванова Генеральний прокурор пов'язує надію на посилення ролі тутешніх структурних підрозділів свого відомства у боротьбі зі злочинністю й правопорушеннями в регіоні. Г. Ворсінов на місці ознайомився з ходом розслідування й перспективами завершення попереднього слідства у кримінальній справі стосовно «Бласко», провів ряд зустрічей, нарад та прес-конференцію, побував у трудових колективах.

Читайте у суботньому випуску:

У номер

«Україна налаштована на плідну співпрацю з Югославією»

(Початок на 1-й стор.).

Зі свого боку Голова Віче республік союзної скупщини висловив вдячність уряду і народові України за дотримання ними виваженої позиції в ході врегулювання конфлікту на Балканах. Він підкреслив також, що є всі підстави для того, щоб товарообіг між нашими країнами вже цього року склав 1,5—2 мільярди американських доларів. За сприятливих обставин цю суму можна було б підвищити. Мілош Радулович висловив надію, що поновлення членства СРЮ у європейських міжнародних організаціях було б важливим фактором для стабілізації ситуації на Балканах.

Сторони порушили також ряд проблем, що стосуються безпеки на континенті. Вирішити їх можна було б на конференції з питань безпеки і співробітництва у Європі, яку, на думку Олександра Мороза, можна було б провести у Києві.

Цього ж дня Голова Верховної Ради України Олександр Мороз мав бесіду з Головою Віче громадян союзної скупщини Радоманом Божовичем. Сторони обговорили ряд питань щодо економічного співробітництва. Відзначалося, зокрема, що цьому допомогла б розробка і прийняття широкомасштабного договору між Україною і Югославією. Можливості для успішної співпраці є великі. Радоман Божович ознайомив українську делегацію з діяльністю парламенту на сучасному етапі. За його словами, вона пов'язана з формуванням законодавчої бази для господарської діяльності. Парламент прагне сформувати законодавство на принципах сучасної ринкової економіки, але з дотриманням соціального фактору.

Хай живуть вибори!

Як вже повідомляла наша газета, у Хмельницькому по 405 Заводському виборчому округу і досі не обрано депутата Верховної Ради України, оскільки і грудневі вибори минулого року не відбулися. Центральна виборча комісія дала черговий старт передвиборчому марафону у Хмельницькому, призначивши вибори на 7 квітня ц.р.

21 лютого розпочалася реєстрація кандидатів із числа шести зареєстрованих претендентів. Соціалісти і цього разу не втрачають надій на успіх свого «штатного» кандидата в нардепи **Геннадія Савосіна,** комуністи — на позапартійну прихильницю СРСР **Ларису Сокольську,** Рух цього разу висунув ученого — завідувача кафедрою місцевого університету **Ярослава Кіницького.** Інше крило демократичних сил на чолі з УРП підтримуватиме голову агрофірми «Проскурів» **Івана Рудика,** який у грудні набрав найбільше голосів. Без партійних фанфар та оркестрових супроводів підуть у вибори хірург **Іван Азарський** та інженер **Володимир Ковалишин.**

Як бачите, претендентів не бракує. Але якщо і цього разу виборці мікрорайону Озерна не прийдуть на вибори, депутатське крісло може залишитись порожнім. І хоч для держави накладно проводити періодично вибори, озерчанам гра «кандидат — виборець» до вподоби. Бо тільки під час передвиборчих баталій і обіцянок у віддаленому мікрорайоні поліпшується транспортне сполучення з обласним центром, краще працює сфера обслуговування, частіше буває гаряча вода і навіть не пропадає світло. Напередодні виборів ремонтують дороги, закривають каналізаційні люки і вчасно вивозять сміття. Тому кожен житель Озерної, навіть не йдучи на виборчу дільницю, волів, аби вибори у мікрорайоні відбувалися частіше. Взагалі кажуть, хай завжди будуть вибори! І тоді виборцям житиметься краще.

Михайло ВАСИЛАШКО.

Хмельницький.

Голова Верховної Ради Олександр Мороз взяв участь у II з'їзді Організації ветеранів України

Як уже повідомлялося, Голова ВР виступив на цьому з'їзді.

У своєму виступі Олександр Мороз підкреслив, що в діяльності Верховної Ради проблеми соціального захисту ветеранів займають особливе місце. Для того щоб їх вирішувати справедливо, налагоджено тісну співпрацю з ветеранськими організаціями, відбуваються зустрічі з представниками об'єднань ветеранів війни і праці. Парламент одержує велику кількість листів від виборців щодо різних аспектів життя літніх громадян. Верховна Рада уважно вивчає ці думки, враховує їх під час розроблення відповідних законопроектів, намагаючись вирішувати назрілі проблеми, виходячи з реалій і ситуації в державі.

Потрібно об'єднати зусилля усіх ветеранських комітетів, організацій в одній громадській організації. Координувати цю роботу має Державний комітет у справах ветеранів.

Для того щоб розв'язати проблеми соціального захисту, наша держава має захистити власне виробництво, підтримати його, допомогти стати на ноги на основі використання могутнього виробничого потенціалу, який створювався руками, розумом старших поколінь. Це треба мати на увазі, коли готуються закони, приймаються відповідні акти в державі.

У соціальній сфері ветерани мають бути захищені. У законодавчому полі майже все враховано, але наповнення соціальних прав, котрі проголошені в законах, на жаль, немає. І тому претензії громадян цілком обгрунтовані.

У політичній сфері одним з найважливіших аспектів є участь ветеранів у підготовці суспільної думки щодо змісту майбутньої Конституції.

Це тема, яка охоплює всі сфери суспільного життя, потреби кожної окремої людини, і тому від ветеранів дуже багато залежить, як сприйме суспільство Конституцію, зокрема її розділ, що стосується соціальних гарантій.

На думку О. Мороза, у Конституції не варто проголошувати право на освіту, роботу, охорону здоров'я, житло, а мають бути записані гарантії цих прав. Тоді це буде справді демократична Конституція.

Ветерани зробили вагомий внесок в історію розвитку цивілізації. Одним із підсумків, або одним із етапних моментів у цій історії, був 1975 рік, коли в Гельсінкі відбулася нарада з питань безпеки і співробітництва у Європі. Відтоді сталися великі події, багато змін, але стабільності у світі не побільшало. Ми мусимо зробити все для того, щоб відбулася нова європейська нарада з питань безпеки і співробітництва у Європі. Було б дуже правильно, якби ця нарада пройшла саме в Києві, бо Україна зробила колосальний внесок для зміни політичної ситуації і безпеки у світі. Наша держава має право бути центром проведення нового міжнародного форуму, щоб мир надалі був гарантований на нових засадах.

Представникам старших поколінь ніхто не має права зробити докір за минуле життя.

Не можна допустити фальсифікації історії. Кожна така спроба повинна одержувати, з одного боку, рішучу відсіч, а з другого — виважений, серйозний аналіз того, що було в нашій країні. Жодним словом ми не повинні применшувати героїчний подвиг ветеранів, учасників Великої Вітчизняної війни, воїнів Радянської Армії, яка подолала фашизм і заклала наріжний камінь у підвалини стійкого миру в світі на багато років наперед. Той, хто паплюжить минуле, не має майбутнього. Ми мусимо це пам'ятати.

Сьогодні, у скрутний економічний й політичний час, на окремих рівнях робляться спроби привернути прихильність ветеранських організацій матеріальними благами для політичної підтримки тих чи інших структур. Не можна проміняти пам'ять на зиск.

В особі Верховної Ради України, переважної більшості депутатів парламенту ветерани мають своїх союзників і можуть розраховувати на те, що їхні запити й біль будуть сприйняті з розумінням проблем, що хвилюють сьогодні ветеранський рух, наголосив у своєму виступі Голова Верховної Ради України Олександр Мороз.

Прес-служба Верховної Ради України.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про забезпечення проведення весняно-польових робіт у 1996 році

З метою забезпечення проведення весняно-польових робіт у 1996 році у повному обсязі і в оптимальні агротехнічні строки, збереження продовольчої безпеки та формування необхідної кількості продовольчих ресурсів Верховна Рада України **постановляє:**

1. Дозволити Кабінету Міністрів України до введення в дію Закону України про Державний бюджет України на 1996 рік профінансувати у повному обсязі проведення комплексу весняно-польових робіт до 5 липня 1996 року та подати Верховній Раді України пропозиції щодо коригування відповідних статей проекту Закону України про Державний бюджет України на 1996 рік.

2. Кабінету Міністрів України до 6 березня 1996 року проінформувати Верховну Раду України стосовно механізму фінансування робіт, зазначених у пункті 1 цієї Постанови.

3. Кабінету Міністрів України і Національному банку України встановити тимчасовий порядок черговості платежів для сільськогосподарських товаровиробників на період проведення весняно-польових робіт, передбачивши першочергове проведення розрахунків за поставки паливно-мастильних матеріалів, мінеральних добрив, насіння, запасних частин та інших матеріальних ресурсів, що постачаються для їх виробничих потреб.

4. Кабінету Міністрів України до 1 квітня 1996 року проінформувати Верховну Раду України про використання наданих в 1995-1996 роках підприємствам агропромислового комплексу кредитів в іноземній валюті.

5. Заборонити закупівлю за рахунок бюджетних коштів за межами України сільськогосподарської продукції, яка виробляється в Україні.

6. Кабінету Міністрів України:

— пролонгувати до 1 грудня 1996 року всі боргові зобов'язання сільськогосподарських підприємств, рибних господарств і риболовецьких колгоспів, підприємств сільськогосподарського машинобудування незалежно від форм власності та господарювання перед бюджетом станом на 1 січня 1996 року;

— разом з Комісією Верховної Ради України з питань агропромислового комплексу, земельних ресурсів та соціального розвитку села розглянути причини виникнення заборгованості по кожному підприємству. Встановлені суми заборгованості спрямувати на покриття не профінансованих з Державного бюджету України та місцевих бюджетів, але фактично здійснених у 1995 році витрат, що відповідно до чинного законодавства мають фінансуватись за рахунок зазначених бюджетів, а також на покриття не сплаченої споживачами сільськогосподарським товаровиробникам і переробним підприємствам заборгованості за сільськогосподарську продукцію та продовольство.

7. Встановити, що з 1 січня 1996 року списання будь- якої заборгованості по платежах до бюджету забороняється.

8. Кабінету Міністрів України разом з Комісією Верховної Ради України з питань агропромислового комплексу, земельних ресурсів та соціального розвитку села у місячний термін підготувати та подати на розгляд Верховної Ради України пакет законопроектів про недопущення на внутрішньому ринку України дискримінаційних дій щодо вироблених українськими виробниками продукції.

9. Кабінету Міністрів України в місячний термін подати проект закону України про фінансове забезпечення і кредитування в агропромисловому комплексі.

10. Кабінету Міністрів України і Національному банку України до 1 травня 1996 року проінформувати Верховну Раду України про виконання цієї Постанови.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м.Київ,
23 лютого 1996 року.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін і доповнень до Декрету Кабінету Міністрів України від 11 січня 1993 року «Про Єдиний митний тариф України»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести зміни і доповнення до частини четвертої статті 2 Декрету Кабінету Міністрів України від 11 січня 1993 року № 4-93 «Про Єдиний митний тариф України» (Відомості Верховної Ради України, 1993р., № 12, ст. 107; № 28, ст.301; 1994 р., № 20, ст.117), виклавши його в такій редакції:

«Зміна ставок мита, передбачених Єдиним митним тарифом України, за винятком ставок ввізного мита на підакцизні товари, здійснюється Кабінетом Міністрів України. Змінювати ставки мита Кабінет Міністрів України має право тільки щодо об'єктів митного оподаткування — товарів та інших предметів, які переміщуються через митний кордон України. Ставки ввізного мита на підакцизні товари встановлюються і змінюються Верховною Радою України».

2. Цей Закон набирає чинності з дня опублікування.

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ,
6 лютого 1996 року.

ЗАКОН УКРАЇНИ

ПРО СТАВКИ АКЦИЗНОГО ЗБОРУ ТА ВВІЗНОГО МИТА НА ТЮТЮНОВІ ВИРОБИ

1. Встановити ставки акцизного збору та ввізного мита на тютюнові вироби:

Код тютюнових виробів за Гармонізованою системою опису та кодування товарів	Опис товару згідно з Гармонізованою системою опису та кодування товарів	Ставки акцизного збору у твердих сумах з одиниці реалізованого товару (продукції)	Ставки специфічного ввізного мита	
			пільгові	повні
1	2	3	4	5
24.02 10000	Сигари (в тому числі сигари з обрізаними кінцями), сигарили (сигари тонкі), інше	5 екю з 100 штук	5 екю з 100 штук	10 екю з 100 штук
24.02 20000	Сигари з тютюну або його замінників, цигарки (з урахуванням статі 3 цього Закону)	2 екю з 1000 штук	2,5 екю з 1000 штук	5,0 екю з 1000 штук
24.03 10000	Тютюн для паління (в тому числі з замінниками або без замінників тютюну в будь-якій пропорції)	2 екю з 1 кг	2,5 екю з 1 кг	5,0 екю з 1 кг
24.03 99 100	Тютюн для жування, тютюн для нюхання	2 екю за 1 кг	2,5 екю за 1 кг	5,0 екю за 1 кг
24.01	Тютюнова сировина. Тютюнові відходи	0	1 екю за 100 кг	2 екю за 100 кг
24.03 (крім 24.03 99100 24.03 10000)	Інший промислово виготовлений тютюн і промислові замінники тютюну	0	2,5 екю за 1 кг	5,0 екю за 1 кг

2. Акцизний збір з тютюнових виробів, що імпортуються в Україну, сплачується у валюті України за валютним (обмінним) курсом Національного банку України на день митного оформлення товарів.

Акцизний збір з тютюнових виробів, що вироблені і реалізуються в Україні, сплачується у валюті України, розраховується за валютним (обмінним) курсом Національного банку України на перший день кварталу, в якому здійснюється реалізація тютюнових виробів, і залишається незмінним протягом кварталу.

3. Встановити тимчасово на 1996-1997 роки такі ставки акцизного збору на сигарети без фільтру:

— в 1996 році — 0,5 екю з 1000 штук сигарет;

— в 1997 році — 1 екю з 1000 штук сигарет.

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ,
6 лютого 1996 року.

Постанова Верховної Ради України

Про введення в дію Закону України «Про ставки акцизного збору та ввізного мита на тютюнові вироби»

Верховна Рада України **постановляє:**

1.Ввести в дію Закон України «По ставки акцизного збору та ввізного мита на тютюнові вироби» з дня опублікування.

2. Кабінету Міністрів України в місячний термін:

— привести рішення Уряду України у відповідність з цим Законом;

— внести пропозиції Верховній Раді України щодо приведення законодавства України у відповідність з цим Законом.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м.Київ,
6 лютого 1996 року.

Скільки ж коштує земля у столиці?

Четвертий рік у країні триває земельна реформа. З цього приводу є відповідні постанови Верховної Ради, укази Президента і постанови Кабінету міністрів. Але проблеми залишаються. Які вони в столиці? Про це наша розмова з начальником Київського міського управління земельних ресурсів Олексієм ПАНЬКОМ.

—На мій погляд, на державному рівні слід розв'язати три проблеми, пов'язані із земельною реформою: сільськогосподарські землі і питання їх власності (чи то паювання землі, чи то приватна власність, чи оренда), землі запасу й міські землі.

Якщо конкретно говорити про земельну реформу у містах, то методичного забезпечення її проведення нині немає. За чотири роки не напрацьовано й відповідної практики. Тому ця проблема стоїть перед місцевими органами влади, і вони часто намагаються розв'язати її методом проб і помилок.

Нині чинний Земельний кодекс має аграрний характер і не враховує міських умов. Але податок на землю мають платити всі користувачі. Тому нині, коли підприємства почали платити податок на землю, вони збагнули, скільки вони займають території, як вона використовується, які її межі, чи потрібна взагалі така технологічна територія. Наше управління, безпосередньо займаючись інвентаризацією, вимагає обгрунтованих матеріалів щодо необхідності використання територій.

За використання території не за призначенням землекористувач позбавляється права користування ділянкою. Це дуже важливий момент, що регулюється місцевими органами і контролюється управлінням земельних ресурсів Держкомзему України на місцях.

—Олексію Миколайовичу, а як обчислюється в місті плата податку на землю?

—Верховна Рада визначила це рядом законів і постанов. Є методика, коефіцієнти, які враховують, де розташована земельна ділянка, що на ній будуватимуть, яка екологічна ситуація. Управління земельних ресурсів згідно з цією методикою розробляє своє зонування міста і затверджує. До 1 січня 1995 року в Києві було шість зон, ядро міста — це перша зона і периферія міста — це шоста зона. У центрі квадратний метр площі коштував близько 350 тисяч на рік. Загальний земельний податок торік становив близько 6 трильйонів карбованців, що складає майже 15 відсотків міського бюджету.

Нині затверджено нову схему зонування міста, яка налічує 148 зон. Це більш диференційований підхід до оцінки території. Наприклад, у першій зоні — це центральний район, може бути не одна ставка податку за квадратний метр. Податок враховує цільове призначення і використання земельної ділянки.

Наприклад, завод «Арсенал» — промислове підприємство, не його вина, що розташоване воно в центрі міста. Це склалося історично. Тому ставки земельного податку з урахуванням цих чинників трохи менші, ніж під спорудою комерційного банку чи якогось офісного чи готельного центру. Крім того, коефіцієнтом враховано: це житло чи соціально-побутове приміщення. Перша зона має до 40 коефіцієнтів, які регулюють земельні податки. І так у кожній із 148 зон.

—Даруйте, але вам можуть зробити закид, мовляв, ви ведете ліберальну політику щодо державних підприємств, які й екологічно не прикрашають центр міста. А от, приміром, екологічно чисте — офісний комплекс, має чомусь платити більше...

—Слід дати можливість цьому підприємству заробити кошти, щоб спрямувати їх на удосконалення технології. Отака у нас політика. Справді, кажуть: давайте завод «Арсенал» чи інше виробництво винесемо в Обухів чи ще кудись. Але ж чи розуміють, які це витрати, скільки людей залишаться без роботи?

І «Арсенал» — це лише один приклад.

А візьміть такого великого землекористувача, як, скажімо, залізниця. В її безпосередньому користуванні 700 гектарів землі, а з прилеглими санітарними зонами — ще 750. Це дуже велика територія. Відповідно і плата за землю сягає сотень мільярдів карбованців. Цей податок на землю можна сплатити лише за рахунок пасажирів. Але хто нас зрозуміє, хто скаже, що це державний і соціально справедливий підхід? А місту небайдуже, в якому стані перебуває залізниця, її рухомий склад, платформи, вокзал тощо. Тому суму податків залізниця платить меншу, ніж було обчислено, а різницю спрямовує на благоустрій.

Скажімо, необхідно реконструювати Дарницький вокзал, платформи, розробити проект нового вокзалу. Нині готують шість проектів. Десь наприкінці першого кварталу роботу буде завершено і винесено на розгляд міської держадміністрації. Міркуватимемо, вибиратимемо кращий варіант проекту будівництва ще одного вокзалу. Це дуже дорога й відповідальна робота.

Великий землекористувач (десь 1200 гектарів) в місті — Міністерство оборони. Можна говорити, що Київ — військове містечко. Слід переглянути багато раніше прийнятих рішень. Бо колись так було: якщо зірка на воротах, туди ніхто не заходив, це було святе. А що за цією зіркою — ніхто не знав і не заглядав. Тому управління земельних ресурсів зробило інвентаризацію всіх земельних ділянок військових містечок, що їх було відведено Міноборони. Ми запропонували і Держкомзему України і прийняли відповідне рішення з міською державною адміністрацією про вилучення частини цих земель.

Взагалі в Києві розташовані 425 промислових підприємств на площі 3,7 тисячі гектарів. А вся територія столиці — близько 85 тисяч гектарів. І нині перед містом стоїть важливе завдання: перепрофілювати підприємства, провести структурну перебудову промисловості, спрямовану на розвиток необхідних для життєдіяльності галузей — автотранспорту, харчової, текстильної промисловості тощо. Тому питання про використання територій дуже актуальне. Є дуже хороші задумки щодо цього. Щоб і виробництво ставало на ноги, і податки всі платили справно, щоб це було не накладно. Адже податкові кошти сплачують з прибутку, а не з собівартості. А для деяких підприємств через нераціональне використання землі податок на неї становить 100 відсотків прибутку.

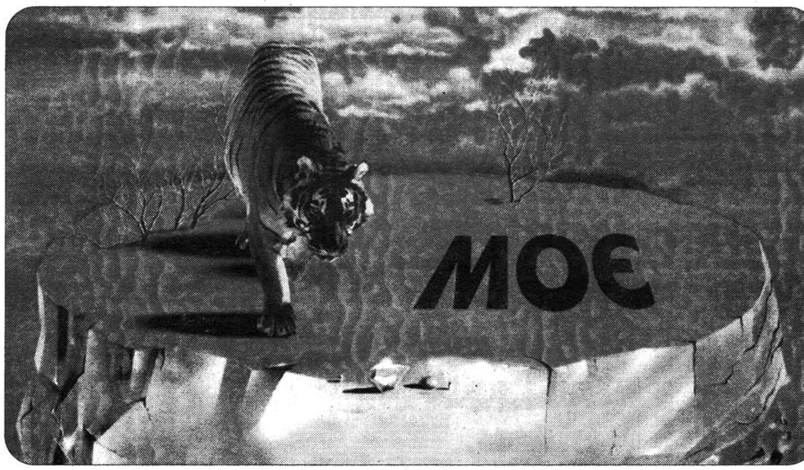
Є 422 гектари землі на Троєщині у промисловій зоні, де забезпечено повну інженерну підготовку території. Тільки будуй і давай роботу людям. Та для цього необхідно мати відповідні проектні пропозиції, залучити до їх реалізації інвесторів, щоб була можливість розвиватися на цих територіях підприємствам і підприємництву.

Але цю роботу має замовити міськдержадміністрація. А ми на аукціонах запропонуємо відповідні земельні ділянки.

—Аукціони землі. Чи популярні вони?

—Аукціон, проведений у місті, показав, що є велика зацікавленість до київської землі. Це і житло, і соціально-побутові приміщення, і готелі, і автозаправні станції — все має попит. Стартова ціна, запропонована держадміністрацією, зросла в чотири рази.

Наступні аукціони в Києві відбудуться 23 березня і 6 квітня. Всі інвестори зможуть реалізувати свої можливості. Аукціон дає можливість одразу одержати право оренди землі на 49 років. Відповідно потім розроблятимуть проект кошторисної документації, звичайно, її слід погоджувати у встановленому порядку в місті.

—Земля в столиці — розкіш. Чи виділяють її для розвитку бізнесу рішенням адміністрації?

—Питання про відведення земельної ділянки юридичній чи фізичній особі в місті визначається згідно з положенням, розробленим управлінням земельних ресурсів і затвердженим Київрадою. Там розписано все, що з цього приводу потрібно: кому писати заяву, які документи подати, які висновки збирати, кому подавати, хто готує рішення, який термін і ким підписується. Це по-перше. По-друге. Скажімо, ви стоїте в черзі на одержання житла, але хочете збудувати будинок. За положенням про виділення земельних ділянок під індивідуальну забудову, розробленим в управлінні земельних ресурсів, цю проблему можна розв'язати. Нині ми готуємо розпорядження про визначення першочергових земельних ділянок для індивідуального житлового малоповерхового будівництва в Києві. Вже запропоновано перші шість ділянок загальною площею 100 гектарів.

—А скільки ж це коштуватиме?

—Земельна ділянка не продається. Її виділяють для будівництва. А от саме спорудження житла, комунікації тощо — все це гроші. І чималі.

—Олексію Миколайовичу, 6 січня нинішнього року вийшов Указ Президента про підпорядкованість місцевих управлінь земельних ресурсів Держкомзему України. Тобто очолюваним вами управлінням тепер не керує міськдержадміністрація, яка відповідає, врешті, за розвиток міста? Чи не здається вам, що це неправильно?

—Я висловлював свою думку в Держкомземі України, що відірвати управління земельних ресурсів, яке займається безпосередньо територією міста і вирішує питання відведення землі, моніторингу землі (а начальник управління є головним державним інспектором з охорони земель), від місцевої влади неможливо. Бо господарська діяльність міста пов'язана з дуже багатьма проблемами, а в будь-якій з них — земля. Якщо тільки займатися державними функціями, то міській державній адміністрації треба створювати якийсь орган, який був би їй підпорядкований, для розв'язання земельних питань. Ми подали свої пропозиції про те, що в межах повноважень, переданих міській держадміністрації, і має підпорядковуватися міській держадміністрації управління земельних ресурсів. Це розв'яже питання і державної політики, і місцевих органів у межах, передбачених повноваженнями. А як воно буде після розгляду в Кабінеті міністрів, — не знаю. Держкомзем підтримав нашу пропозицію.

—Крім того, слід враховувати, що столиця — це не просто велике місто, воно має й державні функції...

—Так. Це і розміщення посольств, іноземних представництв, інших об'єктів державного значення. Без міської столичної влади не обійтися.

—А чи розширюватиметься міська зона в перспективі?

—Це питання готуємо нині із землекористувачами Київської області. Якщо все буде гаразд, нинішнього року цю роботу завершимо, і територія міста становитиме понад 100 тисяч гектарів.

—Нині йдеться про приватизацію землі. Як ви до цього ставитеся?

—Так, є відповідний указ Президента про приватизацію землі, і ми мусимо його виконувати. Та робити це треба у визначені терміни, і підхід до проблеми має бути розумний. Поперше, де приватизувати, скільки і хто, на яких умовах. З цим треба чітко визначитися і довести інформацію до юридичних, фізичних осіб міста. Торік наше управління замовило виконання такої роботи. І відповідні органи і служби міста підготували певні дані. Все це робиться для реалізації указів Президента і постанов Кабінету міністрів з приватизації землі в Києві. Є такі місця, де передбачені генеральним планом, наприклад, мостовий перехід через Труханів острів на Троєщину. Багато там земельних ділянок і землекористувачів, яких треба відселити. Це і дачі, і приватний сектор. Якщо людина приватизує, а згідно з чинним законодавством документи дають безплатно, потім держава чи місто повинні будуть викуповувати ділянки. І уявіть, за такої ситуації, які гроші будуть потрібні для того, щоб викупити ці ділянки, щоб прокласти трасу метро, чи якусь інженерну магістраль, чи колектор, чи дорогу. Це все важко вирішувати. Тому ми не рекомендуємо включати до приватизації ці ділянки. Їх можуть передавати у тимчасове користування на умовах оренди. А інші, де було визначено історично, і де є відповідна стабільна забудова, там земельні ділянки приватизовуватимуться згідно з чинним законодавством. І, безперечно, відповідно до зон, що мають певні межі. Усю цю інформацію буде доведено до мешканців міста.

—Ви кажете, що ведеться така робота: які ділянки приватизувати, коли і хто. Як ви це визначатимете?

—Приватизовуватимуть землекористувачі, які мають право на володіння цією землею.

—Мабуть, передусім ті, хто має на цих ділянках будови?

—Так. І відповідні документи на право землекористування. Я думаю, таку роботу й почнемо з другого півріччя нинішнього року.

—Дякую за розмову.

Інтерв'ю вела Світлана ПИСАРЕНКО.

У номер

● *Львів*

Ланцюг доброї волі

Голова Львівського міськвиконкому Василь Куйбіда та президент Кракова Юзеф Лясота уклали у Львові угоду про співпрацю. Обидва старовинних міста мають схожі проблеми. Це, зокрема, реставрація архітектурних пам'яток історичного центру. Співпрацю вже започатковано між Львівською товарно-фондовою біржею та Краківською торгово-промисловою палатою. У рамках доброчинної акції «Ланцюг людей доброї волі» краків'яни привезли до Львова шкільні парти, незабаром прибудуть лікарняні ліжка, інвалідні візки. У Кракові відбудеться кінофестиваль, присвячений життю Львова.

● *Запоріжжя*

А тепер — і недільна литовська

З початку року в Запоріжжі діяли єврейська та болгарська недільні школи. Відтепер з'явилася ще одна — литовська. Імені Крістійонаса Донелайтіса. Діти запорожців литовської національності (як, до речі, й самі батьки) зможуть поповнити свої знання з історії литовського народу, його історичної батьківщини, вивчати литовську мову, національні традиції.

На черзі, повідомив начальник міського управління освіти Микола Фролов, — відкриття польської недільної школи.

● *Крим*

Якщо народжувати, то вже трійню

Справді безцінний подарунок зобила своєму 28- річному чоловікові Лемару Гафарову 19-річна Ельвіра Бекірова, народивши відразу трьох хлопчиків. Малюки перебувають в особливих умовах під контролем медичного персоналу другого Сімферопольського пологового будинку.

● *Київ*

Зону «здобрюють» словацькими гербіцидами

Як повідомив «Інтерфакс-Україна», 26 лютого в результаті загорання вантажного автомобіля, який прямував із Словаччини до Одеської області, майже 17 тонн рідкого гербіциду «Трефплан» вилилось на грунт поблизу кемпінгу «Пролісок» (околиця Києва).

Вирішено вивезти й захоронити в зоні відчуження в районі Чорнобильської АЕС заражений грунт, а також те, що залишилося від автомобіля та вантажу.

За даними штабу Цивільної оборони, витрати на ліквідацію екологічної аварії склали 20 млрд. крб.

Повідомлення Державної комісії єдиного часу і еталонних частот України

Державна комісія єдиного часу і еталонних частот України повідомляє, що відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 20 березня 1992 року №.139 на всій території України 31 березня 1996 року о 2 (другій) годині за київським часом вводиться «літній » час, переведенням стрілки годинника на 1 (одну) годину вперед.

Благодійність тижня

Людмила ГРАЧ, «Голос України»

Цирк у свій вихідний...

Гадаю, не знайдеться дорослого, котрий не побував би у цирку. Якщо не в дитячому віці, то хоча б зі своїм чадом — неодмінно. Де ще можна зблизька побачити живих екзотичних звірів та хижаків?.. Нині, на жаль, не всі можуть відвідати цирк. Згадайте-но маленьких сиріт, інвалідів. Упевнена, не всі вони бачили дивовижне циркове дійство. Тож, зважаючи на численні прохання таких закладів, артисти столичного цирку під орудою народних артистів України Володимира Шевченка та Бориса Зайця, жертвуючи своїм вихідним днем — вівторком, безоплатно (зауважу — без спонсорів) присвятили київській малечі свою ювілейну виставу. Додам, квитки адресно розповсюджувало управління із захисту населення від наслідків аварії на ЧАЕС Київської міськдержадміністрації.

Пізнавати мистецтво цирку діти почали просто з манежу. В подарованих масках вони залюбки їздили на конях, поні, а ще захоплено дивилися виступи жонглерів, акробатів, гімнастів і,звісно, кумедних клоунів. Що й казати, молодець — цирк, урахував дитячі потреби. До того ж його дирекція обіцяла влаштувати благодійницьку виставу ще й у квітні для дітей- «чорнобильців».

На думку голови організації «Діти Чорнобиля» Ватутінського району Києва Лариси Лебедєвої, було б непогано, якби ще й театри подбали про таких дітей.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Візит тижня

Володимир КОРОЛЮК, «Голос України»

Українська карта в російських виборах

***ПЕРЕДВИБОРЧИЙ** відтінок, якого набув візит до Києва парламентської делегації РФ, схоже, треба ув'язати насамперед з фігурою Геннадія Зюганова, лідера російських комуністів і головного суперника Бориса Єльцина на президентських виборах.*

Попри потужний старт нинішнього господаря Кремля у передвиборчій гонці, Геннадій Зюганов продовжує залишатися її лідером. Його електорат — 22 мільйони росіян, які віддали свої голоси за КПРФ на виборах до Державної Думи. А для перемоги на виборах 16 червня, вважає керівник комуністів, потрібно зібрати близько 32—35 мільйонів голосів. Проте Борис Єльцин в опитуваннях займає поки що третє місце, пропустивши поперед себе ще й «сина юриста» — Володимира Жириновського.

Наповнені заморськими продуктами прилавки свідчать про втрату Росією незалежності — таку думку висловив Геннадій Зюганов на прес-конференції у Києві. І навів такі дані: у Москву і в Санкт-Петербург поставляють від 60 до 70 відсотків імпортного продовольства, тоді як сільськогосподарське виробництво Росії деградує.

В окремих регіонах РФ коїться понад 6,5 тисячі злочинів на 100 тисяч населення, а споживання спиртного перевищує 15 літрів чистого спирту на рік на душу населення. Це, по суті, означає деградацію нації, — підкреслив лідер російських комуністів. До речі, народжуваність у сусідній державі наблизилася до критичної межі — на сім'ю з двох осіб припадає 1,4 дитини. Уже завтра один працюючий муситиме заробити кошти для утримання 5 непрацюючих.

Окрім того, у провину Борису Єльцину ставлять 6 мільйонів біженців, 20 мільйонів голодних і 15 мільйонів тих, що недоїдають.

У свою чергу, нинішній Президент РФ звинувачує комуністів у терорі, у тому, що він змушений був проводити реформи нахрапом, бо за сімдесят років управління державою КПРС так і не зуміла нагодувати людей.

Словом, головні критичні аргументи обох кандидатів відомі. Як і обіцянки. Щоправда, Борис Єльцин у цій частині програми має деяку перевагу. Бо, скажімо, якщо йому дійсно вдасться з березня ліквідувати заборгованість по зарплаті, тоді його рейтинг може навіть перевищити рейтинг Геннадія Зюганова. Однак для остаточної перемоги цього замало.

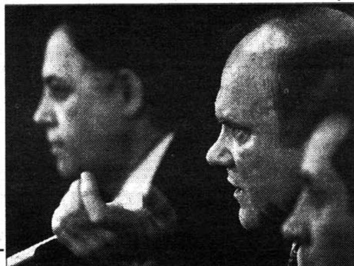
Щоб перемогти, потрібне диво. Наприклад, пов'язане з початком відродження імперії. Недаремно сьогодні заговорили про утворення Російсько-Білоруської конфедеративної держави.

Однак багатьох цікавить насамперед Україна. І недаремно Дума прийняла закон, спрямований «проти одностороннього скорочення Чорноморського флоту». Та хоча Борис Єльцин наклав на нього вето, схоже, Президент Росії буде пропонувати Україні свої варіанти «тіснішої інтеграції». Про це засвідчило інтерв'ю «Московским новостям» директора Федеральної прикордонної служби РФ Андрія Ніколаєва, який заявив, що разом із колегами пропонуватиме главам держав СНД «границы не демаркировать, ни в коем случае никаких пограничных столбов».

Проте і комуністи не залишаються в боргу. Вони пропонують свою модель інтеграції. І, схоже, знайшли повну підтримку у своїх українських соратників. Недаремно лідер комуністів України Петро Симоненко пообіцяв на зустрічі думської делегації з керівниками фракцій Верховної Ради зробити все для приєднання найвищого законодавчого органу нашої держави до Міжпарламентської Асамблеї країн СНД.

Словом, як мовиться в російській приказці, «хрен редьки не слаще». Схоже, російські вибори стануть серйозним іспитом і для керівників нашої держави, і для політичних партій, і для громадян України. Іспитом на зрілість, мужність, мудрість. Головне — не зрадити тому вибору, який ми зробили 1 грудня 1991 року.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Сергій ЛАВРЕНЮК, «Голос України»

Прем'єр настроєний рішуче

Поїздка тижня

***ДОНЕЦЬК** для поїздки урядової делегації на чолі з Прем'єр-міністром Євгеном Марчуком було вибрано не випадково. І річ навіть не в тому, що там щойно припинили страйк шахтарі, — на прикладі цього регіону можна проаналізувати чи не всі проблеми, з якими зіткнулася економіка України. Тут тісно переплелися вуглевидобувна, металургійна, машинобудівна, хімічна та енергетична галузі. Тож недаремно в робочій поїздці Євгена Марчука супроводжували віце-прем'єр-міністр Анатолій Кінах, міністри вугільної промисловості Сергій Поляков, енергетики і електрифікації Олексій Шеберстов, промисловості Валерій Мазур, голова Фонду держмайна Юрій Єханурова, заступник міністра фінансів Микола Сивульський та ін.*

Утім, як і очікувалося, розпочалася робоча поїздка саме з відвідання шахти (вибір Прем'єра зупинився на шахті «Глибокій», яка не брала участі у страйку) та розмови з керівниками шахт. Звичайно, радісного в тих розмовах було мало: щільно минулого року середньодобовий видобуток вугілля в області скоротився з 140 тисяч тонн в січні до 111 тисяч у грудні. Керівництво області вважає, що таку ситуацію спричинили неправильні підходи до реформування галузі. Скажімо, сьогодні є багато шахт, на яких можна розробляти потужні пласти, однак через брак коштів вони простоюють. У той же час тривала практика фінансової допомоги шахтам, які вже давно потрібно було закрити. Отже, не розвивалися й перспективні шахти, бо за їх рахунок підтримували збиткові. Сьогодні ситуація має змінитися докорінно: розроблятиметься механізм надання кредитів конкретним шахтам, який передбачатиме і максимально вивірений механізм їх повернення. Крім того, вугільній галузі буде надано 170 трильйонів бюджетних карбованців, очікуються значні кредити Світового банку.

Щодо передання соціальної сфери шахт на баланс місцевих органів влади, то сьогодні обговорюється питання, щоб спрямувати передбачені бюджетом 25 трильйонів карбованців в один регіон — Донбас.

А загалом Євген Марчук вважає, що в майбутньому слід залишити приблизно 70 високопродуктивних шахт, які даватимуть потрібну нам кількість вугілля, — **100—120 мільйонів тонн на рік. До речі, фахівці вважають, що за таких темпів видобутку вже розвіданих запасів нам вистачить на 600 років.**

Досить серйозна розмова відбулася під час відвідання Прем'єр-міністром макіївського орендного підприємства «Металургійний комбінат ім. Кірова».

— Немає сумніву, — зазначив Євген Марчук, — що хоч би як нам було важко, мусимо заради майбутнього знаходити кошти для розвитку металургійного комплексу, особливо коли йдеться про впровадження нового стана.

А стосовно комбінату ім. Кірова, то цілком можливо, що найближчим часом з орендарями буде розірвано договір, бо вони не виконали його умов. Зокрема, 1993 року комбінат отримав валютний кредит під гарантії уряду в розмірі 199 мільйонів німецьких марок, планували використати його на технічне переозброєння. Дротовий стан «150» за участю німецької фірми змонтовано, і сьогодні він видає продукцію. Але щоб закінчити другий стан — «350», не вистачає коштів, бо рік комбінат закінчив з від'ємним сальдо — близько 24 трильйонів карбованців. Тому уряд, під гарантії якого видавали кредит, вже виплатив кредиторам 20 мільйонів доларів річних (тих грошей, які мали піти на виплату зарплати вчителям, військовим, лікарям та ін.). На думку членів урядової делегації, причиною цього стало нецільове використання коштів на комбінаті. Тому, розірвавши договір оренди, уряд збирається надати 5 трильйонів карбованців на закінчення будівництва дротового стана «350», щоб він почав давати прибуток.

Ще одне важливе питання — енергетичне. Уряд планує надати майже повну самостійність переважній більшості господарчих суб'єктів в енергетиці, бо доти, доки кожний конкретний виробник не матиме мотивації до підвищення ефективності роботи чи до зниження тарифів, матимемо постійні проблеми з енергозабезпеченням. Зрозуміло, що це не передбачає децентралізації енергетики, адже від неї залежить безпека держави.

Крім того, Євген Марчук відвідав КСП «Бешівський», ознайомився з роботою заводу з калібрування насіння, навчального центру, молокозаводу, де із задоволенням скуштував місцевого молока (див. фото).

Фото Валерія СОЛОВЙОВА (Укрінформ).

Цитата тижня

Президент Білорусі «готовий зробити все для того, щоб підписати договір про возз'єднання колишнього Союзу»

Президент Білорусі Олександр Лукашенко заявив, що «коли виникне така ситуація, що можна було б підписати договір «Біловежжя-2» — про возз'єднання Союзу, то він зробить усе, щоб у Біловезькій Пущі можна було зібратися й підписати відповідний договір».

Таку заяву він зробив у Москві на зустрічі з делегацією Ради Федерації РФ на чолі з головою верхньої палати Єгором Строєвим. Амінь.

Пересторога тижня

НЕСЕ ВОДА?..

У більшості областей України є реальна небезпека підтоплення населених пунктів та господарських об'єктів після можливої повені.

Про це йдеться у заяві постійної урядової комісії з питань техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій, з якою вона звернулася до голів держадміністрацій, виконкомів усіх рівнів, уряду Криму, міністерств та відомств України, постійних комісій парламенту.

У заяві зазначається, що кількість снігу в басейнах річок перевищує норму в 1,3—3 рази. Найбільш значні запаси снігу — у басейні Південного Бугу та Інгульця (3—5 норм). Опади, які пройшли останніми днями на Заході України, а також у Білорусі, обумовили додаткове збільшення запасів снігу в басейні Дніпра, Дністра, у Закарпатті. У зв'язку з цим очікується повсюдне підвищення рівня води на 0,5—3 м.

Обстановка ускладниться інтенсивним льодоходом та утворенням заторів льоду, які призведуть до додаткового підвищення рівня води.

Найбільш складними можуть стати затори в басейнах Дністра, Південного Бугу, Сіверського Дінця, Пруту, у ріках Приазов'я й середнього Дніпра.

Зима 1995—1996 року стала однією з найхолодніших і найсніжніших за останні роки. Протягом двох місяців не було жодної відлиги, внаслідок чого грунт промерз на 70-80 см.

Прем'єра тижня

Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

Бог і Диявол за Круглим Столом

Минулого вівторка в столичному театрі імені Франка відбулася прем'єра вистави Сергія Данченка «Мерлін або Спустошена країна» (п'єса Т. Дорста за участю У. Елер, художник С. Коштелянчук, композитор С. Бедусенко). На сцені — майже вся трупа театру, чого не було давно.

Данченко вміє прощатися з ідеалами без розпачу, він це робить суворо й просто, як філософ. Він завжди умів це робити, ще до «перестройки» — згадайте його «Украдене щастя» 15-річної давності, ідеально-невинних там не було. «Мерлін...» — чергове прощання. Так, це вистава про морально-бездоганних лицарів Круглого Столу, але одночасно й про Диявола, що стоїть за кожним святим починанням. Чи не тому на прем'єру прийшло кілька відомих ідеалістів-шістдесятників, ровесників Данченка — Чорновіл, Жулинський, Драч... Щось більше про такі складні речі говорити в газетній замітці було б смішно, скажу лиш, що вистава, безумовно, вдалася, а коли відійде деяка прем'єрна затягнутість, вона взагалі йтиме тріумфально. Хороших акторів тут надто багато, аби хоч рядком згадати про кожного, але однє ім'я варте захопленої згадки, це — напівзабутий публікою артист Володимир Горобей (сер Бофас). У «Мерліні...» Горобей зіграв геніальний епізод, вартий того, щоб не загубитись в історії театру.

На фото: Сергій Данченко.

Непомічена дата тижня

Володимир КУЛЄШОВ, журналіст

Завжди південний

Є на земній кулі точка, де вітер, звідки б він не дув, віє завжди на південь.

Ось такі почуття відчули рік тому, побуваючи на Північному полюсі, автор цих рядків і начальник першої української експедиції «Північний полюс-материк» Сергій Гордієнко.

Правда, автономний тренувальний маршрут на маківці землі пройшов у програмі високоширотних навчань дивізіону російського Міністерства з надзвичайних ситуацій. Українські мандрівники працювали у складі інструкційної групи по виживанню в високих широтах Арктики, очолюваної відомим полярним мандрівником Володимиром Чуковим.

Багато води стекло з тих пір. І забулася вже чомусь подія в житті нашої країни, коли двоє дніпропетровців вперше підняли на Північному полюсі жовто-блакитний прапор України.

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

Борислав не сміється,

або Волевиявлення продиктувала «Воля»...

Бунт тижня

ВІДОМЕ на Львівщині підприємство — Бориславський фарфоровий завод (нині ЗАТ «Фарфор») стало зоною революції місцевого масштабу. Революція як революція: штурм, насилля, терор. У такий спосіб з ініціативи низів розпочалося з'ясування взаємин між акціонерами.

Усяка революція розпочинається з того, що з іскри займається полум'я. Через аварійну ситуацію в одному з цехів директор підприємства Василь Биньо надіслав робітникам попередження про вивільнення їхніх посад. Дізнавшись про такий «сюрприз» саме на Різдвяні свята, люди обурилися і сприйняли це як звільнення з роботи. Іскру можна було б погасити в зародку, якби сторони порозумілися цивілізовано. Та знайшлися ті, кому вигідно було роздмухати цю іскру до рівня некерованого конфлікту.

23 січня з порушенням статуту відбулися збори акціонерів, на яких директорові було висловлено недовіру. Прокурор міста Борислава Ігор Буцяк опротестував це рішення, і директор знову приступив до роботи. А через три тижні ініціатори бунту вдалися до «рішучих дій»: близько 150 чоловік зламали ворота, увірвалися до директора і в ультимативній формі, із застосуванням фізичної сили почали вимагати печатку й заяву про звільнення з посади «за власним бажанням». А позаяк директор не піддавався на «переговори» в стилі середньовіччя, його тримали під «арештом» аж до 22 год. 30 хвилин. Заяву директор написав уже на вулиці, куди з погрозами витягнув його «трудовий колектив». І аж тоді прокурор міста й начальник міліції визволили керівника. Та на цьому бунт не закінчився. Через два дні вулицями Борислава пройшлася з вигуками «ганьба!» так звана «похоронна процесія». Певна річ, несанкціонована.

До керівників органів влади і правоохоронних органів міста й області надійшли заяви з приводу протиправних дій від В. Биня та працівників підприємства. Профком ЗАТ «Фарфор» звернувся і до віце-прем'єр-міністра В. Дурдинця:

«... Тривають протиправні дії під керівництвом представника ВОСТ «Воля» П. Воробця. Самовільно було відкрито двері у відділ кадрів, вилучено заводську печатку. Проводиться так звана інвентаризація документів. Все це П. Воробець пояснює тим , що «для ВОСТ «Воля» законом є сила і тільки сила».

Ідейний натхненник «революції» П. Воробець, якого правоохоронні органи поки що не можуть виловити, радить робітникам: «Не гайте часу, беріть усе, що вам підходить, бо завтра прийде новий власник, усіх вас вижене й нічого не дасть».

Знайома ситуація, знайомі заклики. Усе це ми вже колись проходили. Революційна доцільність понад усе: понад закон, порядок, авторитет влади, яка сором'язливо принишкла перед конфліктом далебі не локального масштабу.

У розмові зі мною прокурор міста І. Буцяк повідомив, що міськвідділ УВС займається перевіркою фактів, але... Важко знайти винуватців там, де безпорядки зчиняють не кілька хуліганів, а ті, що іменують себе гучно народ. А втім, не так уже й складно було б пояснити людям провокативний характер дій емісара, який уже залишив по собі сліди руйнівної діяльності на Львівщині. Наприклад, у Великих Мостах. На одному з тамтешніх підприємств він так само очолив бунт, тими самими способами примусили директора піти з посади. А через рік , коли підприємство почало розвалюватися, бунтівники прозріли й пішли до колишнього директора з поклоном і проханням повернутися. Стиль «Волі», яка дезорієнтувала не одне підприємство на Львівщині, уже не таємниця.

Руйнівний для виробництва бунт триває, і якщо не спинити його, полум'я перекинеться на інші об'єкти.

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Тривога тижня

«НАША ВЕНЕЦІЯ»

чи колонія для ВІЛ-інфікованих?

МІСТО Вилкове на Дунаї, яке ще називають «Українською Венецією» (за вулиці тут часто правлять наповнені водою канали), останніми днями нагадує розтривожений вулик.

Річ у тім, що у Вилковому закривають установу «Юг311/П-4», іншими словами, лікувально-трудовий профілакторій для алкоголіків. Можна було б тільки порадіти за мешканців міста, якби не одна обставина. «Як стало відомо, — пише у листі до міністра внутрішніх справ Р. Боделан, — у міністерстві нині розглядається питання про створення на базі цієї установи колонії для ВІЛ-інфікованих засуджених».

Зі свого боку обласна держадміністрація вважає створення колонії для ВІЛ-інфікованих засуджених недоцільним через те, що Кілійський район, де розташоване Вилкове, є курортною зоною.

Розташування в регіоні зазначеної зони справді не зовсім узгоджується з уже прийнятими рішеннями щодо його розвитку. В березні 1994 року Указом Президента України дельту Дунаю зарезервовано для створення біосферного заповідника. Ідею єдиного україно-румунського біосферного заповідника з інтенсивним туризмом схвалено міжнародною конференцією ЮНЕСКО в березні 1995 року. А восени того ж року міжнародне значення дельтових угідь Дунаю визнане постановою Кабінету міністрів України, взято зобов'язання щодо їх збереження. Нарешті, Світовий банк прийняв рішення про надання заповідникові «Дунайські плавні» досить солідного доларового гранта — на його подальший розвиток з урахуванням міжнародного значення. Усе це, на думку керівника ініціативної групи, директора заповідника «Дунайські плавні» Олександра Волошкевича, може бути перекреслене отим досить сумнівним перепрофілюванням ЛТП.

Чи прислухаються в Києві до доказів мешканців Вилкового? Зрештою, вони сподіваються на це. Крім того, голова Одеської облдержадміністрації має намір взяти участь у розв'язанні питання щодо подальшого використання ЛТП. Звісно, не в статусі колонії для ВІЛ-інфікованих.

Одеса.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

ПОБУТУЄ думка: заробити непоганий капіталець можна під час економічного піднесення держави. Проте, іноді, ще більший капітал вдається збити на державних руїнах. А якщо до дого й процвітають загальна вакханалія та безкарність — зробити це зовсім просто. В другому випадку процес напихання кишень майже завжди йде врозріз з інтересами інших людей. Утім, це саме те, що хвилює «напихачів» менш за все.

Вантажте помаранчі в бочках,

або Чому селяни Лохвицького району не вірять більше системі заготівель сільгосппродукції

Валерій ДРУЖЕНКО, Юрій ВЕНГЕРЕШ (фото), «Голос України»

Лист

«... Шановні журналісти, — читаємо у листі, який адресовано мешканцям Лохвицького району (всього 26 підписів) до редакції «Голосу України» з проханням розібратися у ситуації. — Приїхав до нас, у Лохвицю, Руденко К. Л. Як він став директором районної заготконтори — одному Богу відомо. Купила йому заготконтора будинок (місце для будівництва особняка) за шалені на той час гроші — 30 тисяч російських карбованців. За рік звів він собі 3 поверхи, купив 2 машини і, здавалося б, — лише працюй... Рік у рік заготконтора зазнає збитків. Закрив два приймальних пункти (у Сенчі та Пісках). Чим сам займається — можна лише здогадуватися...»

На хлібоприймальному комбінаті, яким керує Передрій Б. І., — випливає далі з листа, — Костянтин Леонідович Руденко — своя людина. «... Відпускають там йому борошно вищого сорту, гречку, пшоно, а той везе все це до Києва і продає. А подивіться, що у наших крамницях! — пишуть далі мешканці Лохвиць. — Хоч дають ветеранам з півкіла крупи?»

Не втомлюватимемо нетерплячого читача повним змістом цього листа, у якому наведено й інші факти «господарювання» Костянтина Леонідовича. Обмежимося лише сумним підсумком, який роблять мешканці Лохвицького району, звернувшись до газети: 1995 року підприємство захлинулося у боргах. Заготконтора, за показниками, «опинилася серед заготконтор облспоживспілки поміж останніх, а була колись однією з перших. Овочі тут не заготовлюють, з колгоспами не розраховуються, у населення також нічого не беруть...»

Дивно було чути про збиткову заготконтору. Адже сама система заготівлі, звичайно за розумного підходу і коли не лише про власні кишені дбати, спрямована на отримання прибутку. Ось і до Лохвицької райзаготконтори, за словами її працівників, і селяни не проти поздавати свої надлишки — лише платили б, і колективні підприємства раніше часто-густо ділилися продукцією. Коли приїхали в цей райцентр і познайомилися з орендним підприємствами «Заготконтора райспоживспілки», ми були шоковані. Капіталісту таке, це точно, і в страшному сні не приверзеться...

Діяння

— Практично згорнута вся робота у районі з заготівлі надлишків сільськогосподарської продукції, — розказав голова Лохвицької райради Василь Заболотний, — Костянтину Леонідовичу Руденко, який «мужньо» очолював з листопада 1992 року заготконтору, у директорському кріслі «більше думалося про себе».

— А голови КСП і селяни пишуть листи до держадміністрації, — продовжує перший заступник Лохвицької райради Микола Лісовський, — приходять, починаються з'ясування відносин... Понабирав Руденко худоби, пустив у реалізацію. Треба, щоб той, хто здав, хоча б через місяць гроші отримав... Проходить місяць, два. Директор все відфутболює. Вже й ковбаси з цієї худобини давно з'їли...

За словами Миколи Лісовського, 75% торішнього помідорного врожаю загинуло на районних полях з простої причини — заготконтора не приділяла заготовці овочів належної уваги.

Під час нашого перебування у Лохвиці зустрітися з директором орендного підприємства «Заготконтора» Костянтином Леонідовичем Руденком так і не вдалося. Коли постало питання про перебування його на посаді, він написав заяву на відпустку для догляду за дитиною. Натомість вдалося поговорити з іншими працівниками.

— А ми йому й будинок побудували, згадує часи спільної праці з колегою головний бухгалтер АП «Заготконтора» Катерина Кравченко. — Все сподівалися — він і для підприємства так старатиметься. А вийшло навпаки: зробив нас справжніми старцями... І крупів ми мали багато, і борошна багато. Та тільки все це спускалося за цінами, іноді навіть більш низькими, ніж бралося. Заради чого — не знаю.

Деякі факти з діяльності підприємства на ниві заготівлі, у часи директорства Костянтина Леонідовича, недоліком у роботі аж ніяк не назвеш. Від того, що сплило, скоріше віє продуманістю, холодним розрахунком й цілеспрямованістю. Так, 18.04.1995 року у ковбасному цеху заготконтори Лохвицькою райлабораторією ветеринарної медицини було зроблено аналіз м'яса від двох яловичих туш підозрілої якості без ветеринарного тавра. Аналізи засвідчили: м'ясо, яке містить збудник кишкової палички, трупного походження і належить утилізації. Головний держінспектор ветмедицини району зобов'язав директора АП «Заготконтора» туші утилізувати, а винних в порушенні ветсанправил притягнути до адміністративної відповідальності. Незважаючи на це, як випливає з протоколу засідання районної комісії з питань техногенно-екологічної безпеки й надзвичайних ситуацій від 16.06.1995 року, туші було пущено на ковбасу з наступною реалізацією населенню...

Районна контрольна ревізійна служба, перевіряючи діяльність підприємства, виявила «внаслідок відсутності належного контролю з боку директора Руденко К. Л. і бухгалтерського апарату АП «Заготконтора» за роботою ковбасного цеху значні зловживання. Цим завдано шкоди на суму одного мільярда п'ятисот мільйонів карбованців».

За словами все тієї ж Катерини Кравченко, заготконтора зазнала 18 мільйонів збитків, реалізуючи торік у серпні через торгову мережу ковбасу за 310 тисяч карбованців за кілограм, тоді як її калькуляційна ціна на той період становила 330 тисяч.

Тим часом «Заготконтора», вочевидь в рахунок майбутніх директорських заслуг, допомогла Костянтину Леонідовичу не лише дім збудувати, а й сарайчик вартістю 83 мільйони спорудити, з яких власник будови спромігся повернути лише 50.

Прощавай, заготівля

Під'їжджаємо до одного з приймальних пунктів у Сенчі, де приймають овочі і здійснюють первинну переробку. Точніше — приймали і здійснювали. Тепер він бездіяльний, і краєвиди, що тут постають, нагадують кадри з фільмів з епізодами повоєнної руїни. Ні душі. З усього, що залишилося на території пункту, лише присипані снігом діжки і будівлі, що зимують без вікон. Здається, все, що можна було звідси винести, вже винесли. Такий самий стан справ й на іншому «мертвому» приймальному пункті заготконтори —у Пісках. Та й єдиний, який ще діє, пункт у Юзківці живе не багато краще. За словами одного з працівників, який «відтрубив» тут 26 років, такого сезону він ще не бачив: звідси пішло лише 4 вагони огірків та 4 —помідорів. А в овочесховищах із заготовленого з торішнього врожаю — 25 тонн капусти та на вагон солених огірків і солених помідорів. За того, що в Юзківці пам'ятають часи, коли з цього приймального пункту відходили завантажені по 4 вагони овочів на день.

— У боргах ми загрузли, — поділився в. о. директора АП «Заготконтора» Олександр Петренко. — За електроенергію треба віддати 1 мільярд карбованців, здавальникам — 1,5 мільярда, колгоспам —2,6 мільярда та й працівникам підприємства вже 3 місяці як не сплачували зарплатні. Загалом заборгували близько 6 мільярдів.

Замість епілогу

Як то кажуть, скільки вірьовку не плети... В решті решт колектив підприємства, так само як і правління райспоживспілки, висловили Руденку К. Л. недовіру. Коли постало питання про звільнення, директор написав заяву з проханням надати йому відпустку з догляду за дитиною, бажаючи змінити на цій ниві свою дружину. Має право. Та ось у правлінні вважають, зроблено це не інакше, як «з метою уникнути дисциплінарної відповідальності» і щоб крісло за собою залишити. За два-три роки усе перетреться, перемелеться — борошно буде. І не лише воно... Сподобалося, видно, керувати заготівлею.

Правління ухвалило: за систематичне невиконання службових обов'язків, нехтування вимогами з виконання постанов вищих господарчих органів директора із обійманим посади звільнити і трудовий контракт розірвати.

Проте розтягування майна заготконтори-страждальниці і на цьому не скінчилося. Службовий уазик перед самим Новим роком перекочував до особистого гаража. Його придбав, без дозволу трудового колективу на викуп автомобіля, водій колишнього директора Романашенко М. І., передавши касирові підприємства 96 мільйонів карбованців, що їх останній прийняв з порушенням правил провадження касових операцій. І це при тому, що балансова вартість машини становить більш як 173 (!) млн. крб.

А що ж правоохоронці? — спитає цікавий читач. Ходять чутки, у колишнього «господаря заготівлі» там усе «схоплено», а з викладеного вище листа випливає: він має надійний «дах» навіть у святій-святих — районній прокуратурі... За словами одного з представників правоохоронних органів району, відповідні інстанції все ж таки провадять перевірку цього підприємства. Та заготконторі це вже все одно, що мертвому кадило. Адже численні комісії борги не покриють.

... А в директорському кабінеті не вщухає телефон — беруть за горло довірливі здавальники сільгосппродукції, яким пообіцяли швидкий розрахунок. Трубку бере Олександр Петренко й пояснює, що він в. о. і тільки з 15 січня на посаді.

За його оцінками, реанімувати лохвицьку заготівлю можливо не раніше, як через півроку. Це в разі, якщо вдасться отримати в банках кредити. Звісно, передовсім треба розрахуватися із здавальниками. Ну й починати розкручуватися. Адже від клієнтів-покупців не спекаєшся: просять м'ясо, кролячі шкурки, квасолю. Аби ж то закупити оте все, журиться в. о. директора.

Проте судячи з усього, окрім проблем фінансових, АП «Заготконтора» доведеться розв'язувати ще одне завдання, значно важче — знову здобути довіру в селян.

І ще кілька слів до теми. Дехто в нас часом, а це стосується керівників усіх рівнів, любить прикриватися економічною нестабільністю в країні. Мовляв, що там казати про мене і про те, чим я керую... та погляньте довкола... Адже все у вітчизні поросло бур'яном! А самі тихенько тягають рибку з каламутної водички. А заготівля, за словами працівників АП «Заготконтора», — справа прибуткова. Це вже напевне...

На знімках: заготпункт у Юзківці; працівник, який пропрацював у Юзківці 26 років, такого «бідного» сезону ще не пам'ятає.

Покликання чи хрест батьківства?

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

***З**ДАВНА знайома світломайбутньо-бравурна фраза «У житті завжди є місце подвигу» винувато-виправдовницьки вирішила себе реабілітувати прикладом життя цих чоловіків, сенсом якого стало не політична чи бізнесова кар'єра, не наукові відкриття чи мистецькі шедеври, не чудернацькі витівки, занесені до Книги рекордів, а... виховання власних дітей.*

«Це мій хрест»

... Євген Коновалов мав типову біографію — виріс на Донбасі, за фахом педагог, 13 років працював сільським учителем у Криму, де одружився і став батьком двох дітей. 1983 року він розлучився з дружиною, яка відмовилася від утримання і виховання дітей. Євген відмовився теж — але від усього спільного майна. Взяв із собою до щойно отриманої двокімнатної квартири лише двоспальний матрас. Старшому Вітьку тоді виповнилося три, Мишкові — два роки.

Тогочасна зарплата сільського вчителя дозволила батькові спершу придбати холодильника, а потім поступово меблі. Згодом Євген перейшов працювати до Бахчисарайського будинку піонерів на базі скалистівської школи керівником фотогуртка. Якось у поході під Алуштою на групу напали озброєні бандити-гвалтівники. Дорослим вдалося захистити дітей, злочинців того ж дня затримали, але з міліції Євгена відправили до лікарні з вогнепальним пораненням у боці, зі струсом мозку та ушибом хребта.

Навесні 1985-го у нього почали відмовляти ноги. Діти жили у дідуся з бабусею, яким було тяжко доглядати за малечею: дід — інвалід війни, велике домашнє господарство. От і написали синові листа: забирай, мовляв, дітей. А Євген — фактично прикутий до ліжка.

Може, це і надало йому сил. «Хто, крім мене, має нести мій хрест?» Спочатку почав стояти на милицях, а згодом крізь біль, град поту і надзусилля сталося майже неможливе: пішов... 1989 року Коновалов, якого було визнано інвалідом II групи, повернувся до рідного Донбасу.

Некримінальний кримінал

Коли Євгенова дружина вдруге вийшла заміж, трапилася нагода розширити житло. Ось і згадала про своїх дітей, аби прописати у квартирі. Звернулася до суду, але суд виніс рішення залишити дітей з батьком. Тоді самовільно забрала Мишка. Судді казали Коновалову, що має право вчинити так само, але не став: усе-таки мати...

У лютому 1990-го матір разом зі своїм чоловіком викрала старшого Вітька просто із школи на очах учителів і батьків. Карний розшук Слов'янська спрацював справно, і вже за два тижні було відомо, що дитина з матір'ю перебувають в Узбекистані. Коли дітей передавали батькові у народному суді, між матір'ю і старшим сином відбулася бійка... На Вітькові виявили сліди порізів ножем, на молодшому — шрами від розплавленої пластмаси. Мишко майже перестав учитися, залишився на другий рік у другому класі, його часто били по голові, від чого пропадала пам'ять. Після повернення додому хлопчика визнали інвалідом.

—Коли я забрав Мишка до себе, він був такий худий, що я боявся, коли купав його, терти тіло мочалкою, аби шкіра не лопнула.

Дискримінація чоловіків?

Мишка не хотіли приймати до загальної школи, наполягали віддати до спеціального інтернату. Батько зумів настояти на своєму і разом з сином узявся надолужувати прогаяне.

Суперечки, боротьба, доведення, здавалося б, аксіомного, що ти — батько своїх дітей — маєш право і спроможний їх ростити і виховувати, супроводжували Коновалова з дня у день. Здавалося, не буде кінця районним, обласним комісіям, комітетам жінок, які приїздили з перевіркою додому, заглядали до холодильника, куштували приготовлене на плиті. Чи не ліпше забрати дітей до дитбудинку?

З надією, а, може, з відчаю написав якось Коновалов листа до «Комсомольской правды». І відгукнулися такі самі самотні татусі. Летіли з різних куточків ще тодішнього Союзу листи, а в них — кожна по-своєму жорстка і нелегка і доля.

Так виникла ідея згуртуватися. Спочатку Євген Коновалов заснував у Слов'янську асоціацію чоловіків, а невдовзі Асоціацію мужніх татусів України. Об'єднала вона найбільш незахищених — інвалідів, дружини яких здебільшого загинули чи померли. Дехто має і дітей-інвалідів, котрі потребують особливої допомоги. Сьогодні асоціація об'єднує близько 100 сімей.

Байдужа буква законів і постанов, які передбачають соціальний захист матері та дитини, не враховує, що дитину може виховувати один батько. Виникають навіть такі сумні парадокси: діти, хворі на церебральний параліч, яких виховують лише татусі, не можуть отримати путівки на лікування до спеціального санаторію. Чому? Відповідь чиновників проста: хочете потрапити до санаторію матері та дитини — доведіть, що ви... мати.

Тато плюс друга мама

Гуртом, кажуть, і недруга здолаєш. Спільними зусиллями, завдяки реагуванню засобів масової інформації цим татусям уже вдалося зробити перші кроки у боротьбі з байдужістю нашого суспільства. Отримав нарешті безстрокову пенсію і трикімнатну квартиру киянин Анатолій Яковенко, інвалід-колясочник. Коли його дружина померла від раку, молодшій дитині було всього місяць. Сім років він ростив дітей сам, на колясці пересувався до кухні, ванної кімнати. А нещодавно увійшла в його домівку і долю нова радість — дружина Рита.

За останніх кілька років 12 таких сімей стали повними. З'явилася друга мама і у дітей Євгена Коновалова — Тетяна, вчителька з Полтави. Адже навіть найніжніша батьківська турбота не замінить дитині втраченої материнської ласки. Ось і тягнуться дитячі оченята та рученята до кожної жінки, яка заходить до дому, чи то вона член комісії райради чи журналістка...

Горе не біда

Не на такий новорічний сюрприз сподівалася сім'я Віктора Чорнобрового із Запоріжжя, інваліда зору, батька 12 дітей. «Непрошені гості», які залізли до його квартири, забрали телевізор, телефонний апарат, «дипломат» з документами і дитячі речі.

Та відгукнулися зарадити біді добрі люди. Євген Коновалов, нині президент Асоціації мужніх татусів України, розповідає, що отримує десятки листів з моральною підтримкою і бажанням реально допомогти. Відгукуються переважно вчителі-пенсіонери, школи, релігійні громади, Пощастило на «власть імущих» вінницьким самотнім татусям. Міськрада надала матеріальну допомогу, мер Вінниці Дмитро Дворкіс особисто обіцяє сприяти у створенні виробничих цехів для інвалідів. Адже ці люди прагнуть працювати, творити й приносити користь своєму суспільству.

Коли верстався номер, до редакції завітали Євген Коновалов і голова вінницького осередку Асоціації мужніх татусів України Дмитро Пасічник, які сповістили, що «крига скресла» уже в двох областях: Донецька облдержадміністрація в особі її голови Володимира Щербаня надала матеріальну допомогу членам асоціації, які мешкають в області, обіцяє забезпечити лікування. У Вінниці 2-а дитяча клінічна лікарня виділила путівки до санаторіїв дітям, яких виховує сам батько, а директор СП «Київрусь» В'ячеслав Щербань оплатив реєстрацію асоціації.

Автор переказує гонорар Асоціації мужніх татусів України.

Як поживає парочка — Мартин та Одарочка?

або Зародження молодої сім'ї в Україні

Людмила ГРАЧ, «Голос України»

***З**НАЄТЕ, коли дарують бавовняні хусточки? Жінка чоловікові на першому році спільного життя. А це означає, що із ситцевим весіллям у життя молодих входять будні. Рожеві окуляри, крізь які партнер ідеалізувався, змінилися на збільшувальне скло, коли усі вади (а ними ніхто не обділений), як на долоні. Але не жахайтеся — через цей абсолютно природний, перехідний стан рано чи пізно всі проходять, а от реагують по-різному.*

У цьому плані дуже показовий перший етап соціологічного дослідження, яке провів Український НДІ проблем молоді. Вивчався процес формування, становлення та розвитку молодої сім'ї, вплив як внутрішніх, так і зовнішніх чинників. Адже сім'я особливо чуйно і гнучко реагує на реалії сучасного життя. До речі, у нас в країні шлюб помолодшав — до 20—23 років встигає одружитися більшість. А загалом подружжя офіційно може вважати себе молодим, допоки чоловікові або дружині не виповниться 28.

Тож дві тисячі молодят із 11 регіонів України потрапили під «відверте анкетування», яке матиме продовження аж до 2015 року. Було й таке, що під час опитування деякі сім'ї встигали розлучитися. Нерозуміння справжнього значення сім'ї робить шлюб слабким і вразливим. Щойно опрацьовані дані свідчать: більшість молодих людей теоретично прагне до створення щасливої, життєздатної сім'ї, щоб якомога більше дати щастя одне одному (89,8 відсотка). Друге місце у шкалі загальнолюдських цінностей молоді сім'ї відводять здоровому способові життя, доброму харчуванню і побуту (84,5 відсотка). 79,7 відсотка опитаних вбачають цінність своєї сім'ї у народженні та вихованні дітей. Передовсім матеріально забезпеченими хочуть бути 67,1 відсотка, для 65,6 найважливіше — сексуальна гармонія, одруження додало впевненості у собі 65,1 відсотка. Справді, усі перелічені потреби одним ланцюгом скуті із сім'єю. Однак вважати, що міцна та сім'я, в якій нема конфліктів, теж помилка. Просто варто повсякчас пам'ятати, що кермо управління фізичним та моральним здоров'ям партнера в руках у обох. І обирати собі «половину» треба на все життя. А то часто-густо серед молоді побутує така установка: «якщо не сподобається, то розлучусь». Звісно, багато розуму не треба, щоб розлучитись. А якщо з'явилася дитинка?.. І надломлюють долю найдорожчому несерйозні молоді батьки.

7,4 відсотка як жінок, так і чоловіків були раніше у шлюбі. На момент опитування один раз — 5,8; два рази встигло 1,3. Ті, у кого є діти, становили 12,4 відсотка, причому у 8,8 відсотка респондентів вони народилися в останньому шлюбі, а 2,8 — мають дітей, народжених у попередньому.

Нині багато розмов точиться довкола дошлюбних сексуальних стосунків. Так, це особиста справа кожного. Як оцінює їх молодь? 96 відсотків молодят вважають це нормальним і природним. Однак ті, хто їх мав, позитивно ставляться і до незареєстрованого, й до повторного шлюбу і для них найголовнішою функцією сім'ї (більш як 50 відсотків) є «задоволення сексуальних потреб». Отже, така обставина відіграє значну роль у формуванні шлюбно-сімейної свідомості молоді.

А загалом основною проблемою сучасного молодого шлюбу дослідники вважають недостатню продуманість і виваженість. Тож, певно, перед тим як пролунає марш Мендельсона, варто обговорити питання і розподілу обов'язків, і грошей, і майбутніх стосунків з батьками, дотримання релігійних чи національних традицій тощо. Раціональний, розумний підхід, на жаль, не вкорінився у нашій культурі. Шлюбний контракт підписало 4 відсотки молодого подружжя, а 37 — узагалі нічого про це не чули.

Ніде правди діти, ми не всі навчилися розуміти одне одного, поступатися своїм «я». Інколи через свій егоїзм по краплині втрачаємо найцінніше — любов ближнього. Згадайте, як ви діяли в момент непорозуміння: чи не висували завищених вимог до партнера, чи не сприймали серйозно сказане зопалу, не зачіпали його особистість, батьків, професійну компетентність, чи зуміли вислухати? Якщо так, то у вашій сім'ї лад і вам не потрібен скарб.

Брати-словаки — гості Верховної Ради

У ПОНЕДІЛОК до Києва прибуває делегація Національної Ради Словацької Республіки на чолі з головою Комітету у закордонних справах Душаном Слободніком.

Словацькі парламентарії перебуватимуть у Києві три дні. Програмою візиту передбачено зустрічі з Головою Верховної Ради України Олександром Морозом, першим заступником міністра закордонних справ України Антоном Бутейком, керівником управління з питань зовнішньої політики адміністрації Президента Володимиром Огризком, у комісіях ВР України. Звичайно, найбільше спілкуватимуться гості зі своїми колегами з відповідної комісії українського парламенту, з її головою Борисом Олійником.

Можливо, одним із результатів перебування словацької делегації в українській столиці буде узгодження терміну офіційного візиту в Україну Голови Національної Ради Словаччини Івана Гашпаровича. Орієнтовно, він відбудеться у першій половині цього року, але визначення точної дати потребує консультацій.

Нинішній склад НР Словаччини обрано восени 1994-го року. Відносну більшість має «тандем»: Рух за демократичну Словаччину (РЗДС) — Селянська партія. Членами РЗДС є Іван Гашпарович та його заступник Аугустин Гуска, а посаду голови Руху обіймає прем'єр-міністр Словаччини Владімір Мечіар. У зв'язку з цим цікавими видаються такі нюанси: Національна Рада може відправити у відставку президента, якщо за це проголосує три п'ятих її складу, і, водночас, нині існує досить велике протистояння між Мечіаром та Президентом СР Міхалом Ковачем. Що ж, у кожній державі — свої інтригуючі перспективи.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Цілком таємно

Керівник уряду виявився інакомислячим

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР В'єтнаму Во Ван Кієт у секретній доповіді застеріг своїх колег з політбюро Комуністичної партії В'єтнаму, що країні та їм самим загрожує небезпека, якщо не вжити радикальних заходів.

Про це йдеться у статті Річарда Хеллорана, вміщеній у газеті «Вашингтон таймс». У своїй секретній доповіді прем'єр-міністр звинуватив членів політбюро у неспроможності адаптуватися до загальних змін як у світі, так і в країні, що настали після закінчення «холодної війни». Таким чином, третя особа держави привнесла інакомислення у вищі ешелони, чого раніше в цій країні не було. Доповідь Во Ван Кієта зближує його з реформаторами, які протистоять прихильникам жорсткої лінії на чолі з генеральним секретарем ЦК КПВ До Міоєм. Прем'єр однозначно заявив, якщо його країна зазнає краху внаслідок побоювання провадити реформи, «це обернеться для неї бідою»: «Наша партія зустрінеться з небезпекою втратити свою керівну роль».

Необхідно заповнити брак законів та чітких правил, вважає Во Ван Кієт. «Нам слід терміново відмінити дискримінаційні заходи у галузі економіки і перешкодити створенню субекономічних структур на зразок тих, що їх засновують на базі партії та збройних сил. Ми повинні створити такий режим, за якого панує закон». А для цього, на думку прем'єра, необхідно, щоб у партію прийшли нові лідери.

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України» (з Дубаї)

Наші у Перській затоці,

або Роздуми з приводу однієї непересічної події

СЕРЕД арабської зими, коли покажчик термометра опівдні зупиняється на позначці +27, жителі Дубаї, столиці одного з семи еміратів, з подивом струсили з себе щоденну інформаційну ситість: національне телебачення показало щось таке, що привертало увагу більше, ніж кримінальна хроніка, вже звичні скандали з «новими росіянами», ба, навіть, торги на біржах.

На екрані протягом двох днів у різних ракурсах у кадрі з'являвся теплохід «Петр Первый» Чорноморського морського пароплавства з українським прапором на щоглі та тризубом на димарі (порт приписки — Одеса). Подія навіть для цього регіону була непересічна: у морському порту Джебель-Алі відбулася презентація плавучої офтальмологічної клініки «Мікрохірургія ока» московського професора Святослава Федорова. А вже третього дня на причалі припаркувалося кілька десятків автомобілів: до хірургів мало не з останньою надією з усіх усюд, і не лише з Об'єднаних Арабських Еміратів, а й з інших країн добувалися пацієнти...

Теплохід надії

Його так і називають: теплохід надії. Адже тут, у медичному центрі, російські лікарі роблять справді неймовірне. Повністю або частково повертають людям зір, запобігають, зупиняють і лікують від багатьох захворювань очей. А теплоходом надії пацієнти називають це судно тому, що приходять вони сюди вже після того, як місцеві чи зарубіжні лікарі чи то робили операції, які не дали бажаного ефекту, чи то винесли вирок: лікуванню не підлягає. Саме за такі захворювання береться бригада медиків і в переважній більшості випадків досягає позитивного результату. Тому добра слава про московських диво-хірургів сягнула й чужоземних берегів.

Українські журналісти, яких було запрошено на презентацію клініки, мали можливість поспілкуватися з пацієнтами, які, зокрема, прибули на теплохід, щоб продовжити лікування. Один з них, 35-річний англієць Коллінз, у підлітковому віці втратив зір. Після двох операцій він почав розрізняти день і ніч, силуети. Нам, зрячим, мабуть, важко це зрозуміти, але, виявляється, для сліпих велике щастя бачити хоч би так...

Типові офтальмологічні захворювання у цьому регіоні — природжені патології ока. Річ у тім, що серед корінного населення ОАЕ поширені шлюби близьких родичів. Доктор Федоров дійшов висновку, що діти від таких шлюбів, як правило, з'являються на світ з катарактами, іншими болячками. Ми бачили таку дівчинку на ймення Муна з чудовими великими, як у газелі, очима, але з напівпрозорою поволокою. І хоч цілком зняти її не вдасться, та запобігти подальшому розвиткові процесу можливо. Це саме і є ті випадки, коли за них не беруться місцеві, навіть висококоплачувані, лікарі. І саме тут знайшли нішу на ринку медичних послуг російські лікарі, де конкурувати з ними важко, майже неможливо.

Цілком випадково спостерігала за фотокореспондентом Укрінформу Володимиром Самохоцьким, який для фото намагався умовити одного з пацієнтів прилягти на медичну кушетку, щоб «наздогнати» кадр, який він не встиг зробити, коли того оглядав лікар. І ніяк не міг зрозуміти, чому пацієнт чинить опір. Нарешті, через перекладача з'ясували, що цей пацієнт — брат шейха, і його таке панібратство обурило...

Поки ми тут говоримо про інтеграцію...

У Святослава Федорова і лікарів його центру «Мікрохірургія ока» золоті руки і світлі голови. Але яке відношення до цього має українське судно? — буде резонне запитання.

Пряме. Бо поки ми тут говоримо про інтеграцію України і Росії, україно-російсько-арабсько-американське підприємство «Паркдейл» її успішно реалізує. Спільний проект «Плавуча клініка Святослава Федорова», до якого Україна ввійшла своїм внеском у вигляді судна «Петр Первый» з екіпажем разом з рестораном та його фахівцями, вже почав реалізовуватися і дає перші прибутки. Звичайно, треба було мати неабияку мужність, окрім, зрозуміло, економічних розрахунків, щоб наважитися на такий ризикований крок (чому — про те піде мова в наступній розповіді).

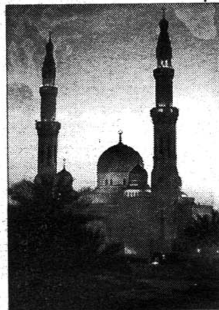
Перетворити теплохід на плавуче судно-клініку круїзного типу — така ідея поки що не має аналогів у світовій практиці. Вклавши 27 мільйонів німецьких марок у його переоснащення та облаштування медичного центру, члени виконавчого комітету з української сторони сподіваються, що ці затрати обернуться чималими прибутками у співпраці з медичною бригадою професора Федорова. Безперечно, спрацьовує світове ім'я хірурга, безперечно, операції без рекламацій роблять свою справу, бо найкраща реклама — пацієнт, якого вилікували. Але ж підприємцям треба було зважитися на такий крок і, мало того, що повірити в безпрограшність справи, а й переконати в цьому американських та арабських партнерів, які вклали у цей проект кошти, і чималі.

Спочатку був скандал

А тепер, можливо, про найголовніше: репутацію держави, честь прапора, твердість слова. Бо це вже було опісля: презентація з родичами шейха, послами України і Росії, іменитими гостями, з кулінарними дивами українських кухарів, льодовими скульптурами на бенкетових столах, правда, без шампанського та інших алкогольних напоїв, що в ОАЕ категорично заборонено.

Та спочатку був скандал: 1994 року судно за несплату боргів було заарештовано в Гібралтарі і мало йти з молотка на аукціоні фактично за безцінь. Урятувала його фінансова підтримка арабської фірми «Шараф груп компані» та американської компанії «Паркдейл». Вони викупили «Петр Первый», заплативши 3,5 мільйона доларів за умови, що Чорноморське морське пароплавство розрахується з інвесторами. ЧМП погодилося, але за умови, що «Шараф груп компані» визволить з боргової ями ще чотири судна, звісно, з правом інвестора на трирічне користування з відповідним розподілом прибутків. Перебили руки. І Чорноморське морське пароплавство гроші не повернуло. Більш того, воно... забуло про свою частину договору, віддавши три судна в оренду іншим компаніям. А коли вже бути точним, то наше ЧМП просто обмануло «Шараф груп компані».

— Ми розуміємо, що в українських партнерів

виникли проблеми, — сказав комерційний директор компанії пан Чоудрі. — Але розв'язувати їх слід цивілізованим шляхом. Ми сподіваємося, що в майбутньому ЧМП знайде шляхи, щоб вичерпати конфлікт.

А зараз ми не те що не хочемо мати з ним справи, але маємо бути обачливими в питаннях бізнесу.

Виконавчий директор проекту Сергій Левада був не більш багатослівним:

— Слово, особливо слово ділової людини, повинно мати гарантії, може навіть вищі, ніж закон. Для керівників ЧМП це поки що проблематично. Але проект реалізується. Я навіть не казатиму про економічні показники. Ми з нашим судном під українським прапором присутні у Перській затоці. Пацієнти, які приходять сюди, мають нагоду переконатися у висококласній роботі екіпажу, відмінному сервісі. І вони знають, що це — судно з України. Яка ще пропаганда нашої держави потрібна?

Справді, чим не привід замислитися, коли врахувати, що десятки українських суден заарештовано в різних морях-океанах? Чому б не піти шляхом, що його обрали автори цього україно-російсько-арабсько-американського проекту? Зрозуміло, що на всіх Федорових не настачиш. Але... Хіба в Україні менше талановитих лікарів, видатних хірургів? Адже Федоров теж не за один день став знаменитим. Ім'я треба створити. І хтось це має робити. І хтось повинен не побоятися зробити на нього ставку. Як, приміром, «Паркдейл» на Федорова.

Та й мало скільки є варіантів, якщо дбати, звичайно, про імідж держави.

Завдання політика — здивувати світ?

КРАЩЕ там, де нас немає. Мабуть, так розміркову-ють наші видатні митці, спускаючись із Парнасу у вир політичного життя. А от на Заході — протилежна картина. Там мало не кожний відомий діяч мріє увінчати себе лаврами на ниві мистецтва.

Британський принц Едуард, скажімо, працює над документальним фільмом. Героїнею стала... власна бабуся, 95-річна королева мати. Телевізійна компанія «Ардент» й онук покажуть усьому світові її молоде життя. Звичайно, фільм — «пристойний» і не зачіпає честі королеви.

Принц Едуард розраховує на успіх. Цілком виправдано, оскільки ніде так не полюбляють монархів, як у Британії. Коли королева-мати минулого року лежала у лікарні, тисячі співвітчизників надсилали їй квіти і листівки.

Відійти від політики заради мистецтва надумав і сенатор із США Бен Найтхорс Кемпбел. Втім, він мріє про славу... фотомоделі. Осідлавши мотоцикл «Харлей-Девідсон», він позував на фоні вашингтонського Меморіалу Джефферсона. Сенатор і від гонорару відмовився. Аби тільки фотомоделі визнали його своїм.

Треба сказати, що сенаторові (єдиному індіанцю в конгресі США) і раніше були притаманні небанальні вчинки. Наприклад, він полюбляв ходити на засідання палати з «кінським хвостом» на голові.

На жаль, шукати подібних диваків в Україні — марна справа. Не даром кажуть: ми трохи відстаємо від Заходу. В нас ще все попереду...

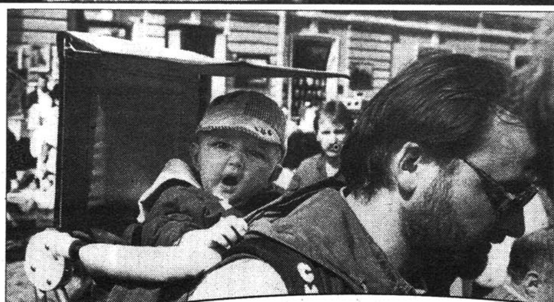
Надія БЕДРИЧУК.

На знімку: героїня фільму свого онука.

Початок на 1-й стор.

Христофор ГРУША,
Юрій ВЕНГЕРЕШ (фото), «Голос України»

Інь і Янь, ранењко встань...

А після цього, якщо вже йдеться про Інь та Янь, мені чомусь згадується мій знайомий сорокарічний воєнний капітан, котрий пройшов Чорнобиль у найпекельніші дні й години. Вийшовши звідти, він ось уже котрий рік галантно попереджає при знайомстві яку-небудь Інь: мовляв, мадам, не бійтесь, як мужчина я для вас не становлю жодної небезпеки, а в усьому іншому — я до ваших послуг! Чорт їх знає, як вони його любили до Чорнобиля, але тепер, — я свідок, — вони від нього, «безпечного», в захваті. Я, звісно, говорю про розумних, а їх не так і мало, в усякому разі, на долю капітана вистачає. Причім не жаліють — просто люблять, пошли їм, Боже, побільше недурних капітанів, здатних дослужитися до майорів і вище.

А ще, звертаючи вашу увагу на знімки Ю. П. (а вони промовляють самі за себе), хочу запросити вас випити за тих із нас, хто не боїться відморозити своє сонячне начало (див. відповідний знімок), а увагу самого Ю. П. хочу звернути на знімок, де Янь чомусь рухаються вниз, а Інь чомусь угору. Я розумію, що знімок — документальний, але — чому?! І, як колишній взводний, я командую: «Ліва колона — кру-гом! Ма-арш!!!»

Броніслав ГРИЩУК, письменник

Не даймо щезнути пам'яті!

ПИШУ про Кам'янець-Подільський. Точніше, починаю з нього (згадати б тут і Меджибіж, і Сатанів, й інші історико-архітектурні пам'ятки Хмельниччини, що збереглися, мов пісня, в камені), опираюся на нього, переймаюся його долею.

Не хотілося б удаватися до риторики, до окреслення того, чим є для подолян, для України Кам'янець, місто, що має Стару фортецю і саме є фортецею: хто ж сього не знає! Місто старе як світ. З незмірно сивої давнини жили тут уличі, тиверці, волиняни — хлібороби, скотарі, мисливці. Жили українці, литовці, поляки, вірмени, турки. Й усі (чи майже всі) зоставили тут сліди власної діяльності, сліди, втілені переважно в архітектурних пам'ятниках.

Та годі, справді, повторювати відоме, йдеться-бо не про черговий панегірик на честь Кам'янця.

Стою над каньйоном. Там, унизу, поміж двома прямовисними стінами кам'яного провалля, тече бистра вода Смотрича, червоніють, сіріють, чорніють посеред голих зимових садів черепичні, шиферні, толеві покрівлі хат, гаражів. А онде Хрестовоздвиженська церква. Реставрована. Можна сказати, збудована заново. А ще кілька років тому, стоячи на цьому самому місці, я журно споглядав осяяну сонцем похилену маківку, абияк залатані отвори в трухлявих стінах, напівзогнилі різьблені колони... Реставрували — і слава Богу. Та скільки ще їх, нереставрованих, занедбаних будинків, церков, костьолів. І наче ж оновлюють щороку потроху. Та от біда: тільки-но завершать той чи інший об'єкт (або й лише половину робіт виконають) — пожежа... Немов на чиєсь замовлення. Так згорів ізсередини домініканський костьол. Так пойнялася полум'ям Ковальська вежа на Польських фільварках.

Старе місто, місто-фортеця, тим часом просто гине. Оглядав його якось багатий італієць, власник туристичної фірми, хотів маршрут Рим — Кам'янець відкрити. Щоб і нам трохи валюти перепадало, на реставрацію. Але прибув сюди вдруге через кілька років після першого свого візиту — вжахнувся: «Що це, землетрус у вас був? Чи бомбардували Кам'янець?» Не впізнав італієць міста, відмовився од власної мрії сполучити свою і нашу батьківщину туристським маршрутом.

Якби ж воно комусь боліло, те місто. Якби ж мало воно справжній державний захист, а не просто іржаві чавунні плити на стінах: «Пам'ятка архітектури... охороняється законом...»

Архітектор Євгенія Михайлівна Пламеницька протягом багатьох років очолювала групу київського інституту «Укрпроектреставрація», що працювала в Кам'янці. Вона підготувала ряд проектів реставрації пам'яток Старого міста, тривалий час вивчала давній центр Кам'янця, який у роки Великої Вітчизняної війни зазнав значних пошкоджень (до нашого часу збереглося лише 10 із 70 середньовічних споруд), і мрією її життя, на жаль, не здійсненною й нездійсненною (Євгенія Михайлівна померла), було відновлення Центральної площі Старого міста.

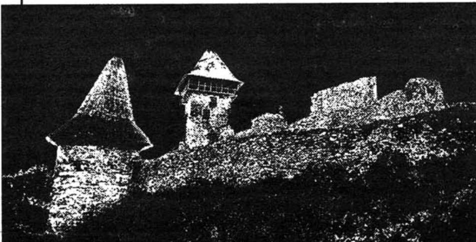
Складність цієї проблеми, вважала Пламеницька, полягає не тільки в порушенні цілісності заповідника, а й у тому, що зруйнованою виявилася лише наземна частина забудови. А підвали (майже всі вони двоповерхові і становлять до 40 відсотків загального обсягу колишніх споруд) під асфальтованим покриттям та газонами парку утворюють цілу систему підземних порожнин (я відвідав один з таких очищених підвалів — дивовижний розгалужений грот із високими склепіннями).

Виходячи з цього, науковці «Укрпроектреставрації» запропонували відновити історичну забудову на давній планувальній основі, тобто на старих стінах та фундаментах, обстеження яких начебто підтверджує можливість такого способу.

Ніхто не стане заперечувати ролі критики в житті суспільства. Тим-то й зрозумілі претензії до міськвиконкому у справі збереження історико-архітектурної спадщини. Але разом з тим треба сказати й про інше. Кам'янець, ота природно-архітектурна фортеця, виростав над Смотричем не одну сотню літ, не одну сотню років і руйнується (адже немає нічого вічного під небом!). Місто спустошували й розвалювали завойовники усіх мастей, нищили фашисти, руйнував сам час тоді, коли країна спрямовувала свої сили й ресурси на те, щоб вижити, вистояти, дати людям хліб і дах над головою (не слід забувати й того, що і свої манкурти достатньо познущалися з перлини Поділля). А ми тепер звалюємо відповідальність на вчорашніх та нині сущих місцевих керівників: тільки вони винні, мовляв, у тих труднощах, які переживає нині старовинний Кам'янець.

То — найлегший, найпростіший спосіб вихлюпнути гнів, біль, невдоволення. Значно важче допомогти місцевій владі у надзвичайно складній справі відродження Кам'янця.

Про проблеми міста мені (не лише, звичайно, мені) вже доводилося писати у місцевій пресі. Але оті публікації мало що дають. Можливо, «Голос України» допоможе. Газета, яку ретельно читають депутати й урядовці, Президент та Голова Верховної Ради. От я і звертаюся безпосередньо до них: врятуйте Кам'янець! Бо він — єдиний у своєму роді. Бо ніде в світі немає міста, схожого на нього.

Микола ВІНГРАНОВСЬКИЙ

ЧОТИРНАДЦЯТЬ СТОЛИЦЬ УКРАЇНИ

Короткі нариси з історії нашої країни

Трипілля — столиця праУкраїни

З 4-го по 1-е тис. до н. е. на терені нинішньої України розквітла перша в Європі цивілізація, що має назву Трипільська. Назва її походить від назви села, яке лежить вниз по Дніпру, недалеко від Києва. Та старожитна людність праУкраїни орала волами землю, засівала зерном і кам'яними серпами жала. Від Донецького кряжу до Словаччини, від навершя Дніпра до Чорного моря жили ті люди.

Священні в них були дім і сім'я. Чоловіки обожнювали жінок. До нас дійшли глиняні фігурки Жінки-Діви, Жінки-матері, яким у живіт було вкладено пшеничне зерно. Трипільці молилися Сонцю й малювали його на стінах будинків. Вони перші на Землі приборкали коня і винайшли колесо. Трипільське колесо покотилося від берегів Дніпра до Китаю, Індії та Єгипту. Воно скоротило людству видимий світ і зробило його зрозумілішим.

Та час не стояв на місці. Наприкінці 1-го тис. до н. е. в Європі з'явився якийсь невідомий народ, який завоював трипільців, хоча й сам був поглинутий їхньою культурою. А з глибокої жовтої Азії, з її безмірних степів розпочався велетенський рух племен і народів. Першим на їхньому прямуванні опинилося причорноморське Трипілля. На початку 1-го тис. до н. е. сюди прийшли кіммерійці з Ірану. В 7-ому ст. до н. е. тут заснували свої колонії греки. Водночас з греками з'являються скіфи, що також прийшли з Ірану. За ними — сармати. За сарматами з гір Кавказу — алани (теперішні осетини). У 3-ому ст. вже н. е. германські племена готів завойовують трипільські землі між Південним Бугом і Дунаєм. У 375 р. н. е. з Азії знову посунули тюрко-монгольські племена — цим разом гуни. За ними — авари, а з верхньої Волги — болгари. Потім — хозари. За хозарами — угри (мадяри). Тоді — печеніги. А далі — половці... Кіммерійці, греки, скіфи, сармати, алани, готи, гуни, авари, болгари, хозари, печеніги, половці — тринадцять народів упродовж тисячоліття пробули на нашій землі нашими сусідами. І всі вони, безперечно, лишили в нашій історії слід.

Київ — столиця України-Руси

П'ять століть — від дев'ятого по тринадцяте — проіснувала держава Україна-Русь, а Київ, як столиця, і на майбутні віки лишився її головним осередком. У пору розквіту України-Руси Київ був величезним містом — мегаполісом. У 1018 році, як пише тодішній німецький хроніст Тітмар, Київ мав 8 торговиць, 400 церков і населення «без числа». Правдиво, що в ньому мешкало 100 тисяч чоловік і на його площах стояли не лише княжі палаци, але й кам'яниці купців з Єгипту, Арабського халіфату, Кавказу, Італії, Скандинавії, Польщі й Угорщини. Розташувавшись посередині дніпрового водного шляху «з варяг у греки», Київ став світовим ринком торгівлі.

Кияни та їхні князі жили багато. Та, народжені від вільних дідів і прадідів, понад усе цінували волю. Припущення про те, що в 5 ст. н. е. основоположниками Києва було троє братів Кий, Щек та Хорив і Київ названий за іменем старшого брата Кия, все-таки припущенням і залишається. Незаперечне інше: на монетах скитських боспорських царів (а це 5 ст. до н. е.) є зображення царського жезла, який по-скитському звався кий. Пізніше зображення цього жезла скитського царського кия перейшло на монети й печатки київських князів і означало воно «місто верховної влади князя та її символу Кия». Отже, Кий, Київ — це Головний, Єдиний, Той, що стоїть над усіма.

Вінчало цей жезл триконечне навершя, яке стало нашим національним гербом і яке ми тепер називаємо «тризубом». Насправді це символ триєдності. Триєдиної сили, Трійці — поєднання Правогню, Праводи й зеленого Древа Життя. Так само, як і в назві «Дніпро» поєдналися імена богів Дана та Істера.

Київ-Трійця-Дніпро — ось воно те, що з темних глибин віків веде нас і по сей день.

Київ — столиця князя Олега (882—912 рр.)

У середині 9-го ст. з півночі через Балтійське море, а потім вниз по Дніпру човнами спустилися невідомі киянам ватаги людей, що звалися руссю. Це були шведські вікінги, перед тим вже відомі своїми наскоками на береги Англії, Франції, Сицилії, Ісландії та Гренландії. Імовірно, що саме вони відкрили й Америку. Тепер, завітавши до Києва й оцінивши його блискуче розташування, добре озброєні, метиковані і рішучі, вони захопили княжий стіл, переженилися на киянках, а їхні ватажки Аскольд, а потім Дір почали княжувати.

Невдовзі їхній одноплемінник Олег повбивав їх і став княжувати сам. Перше, чим він зайнявся, — переформував київське військо: з безладного зробив його дисциплінованим і рухливим, одягнув у шоломи та кольчуги та озброїв двосічними мечами. Затим приборкав інші, непокірні Києву, слов'янські племена і пішов на хозар. Побивши на Каспійському морі хозар, він зважився на великий і небезпечний похід через Чорне море на Візантійську імперію (907 р.). Коли греки побачили, як київський князь палить передмістя їхньої столиці Царгороду, вони уклали з Київською Руссю договір. За цим договором греки зобов'язувались утримувати Олегове військо й купців з Руси впродовж шести місяців їхнього перебування у Царгороді, а на час повернення їх додому забезпечити вітрилами, кітвами та харчами. Зобов'язувалася Візантія платити Руси контрибуцію, а також підтримувати право безмитної торгівлі купців з України-Руси на теренах Східної Римської імперії.

Цей україно-візантійський договір — перший документ, який свідчить про вихід України-Руси на історичне поле нарівні з іншими державами. Греки підписалися під цим договором, а князь Олег зі своїми русичами присягнулися над ним іменем Перуна та Велеса й поклали на землю мечі.

Київ — столиця князя Ігоря (913—945 рр.)

Наступник Олега князь Ігор відзначався непомірною жадобою до владарювання й багатств. У Києві він сидів мало, а те й робив, що весь час кудись із військом ходив: то воював із союзниками Олега — південними слов'янськими племенами, уличами і тиверцями, то приєднував землі між Дністром і Дунаєм до Києва. Ходив на Каспійське море, дістався аж до Баку, набрав здобичі, але, повертаючись через Північний Кавказ, зіткнувся з місцевими племенами, втратив усе награбоване й половину дружинників і прийшов додому порожняком. Затим ходив за Азовське море на печенігів, де знову добряче награбував та по дорозі додому знову все втратив.

Так само Ігор захотів твердо стати на Чорному морі, але тут Візантія підмовила проти нього печенігів. Розізлившися на Візантію, сівши на лодії, він через Чорне море поплив походом на неї. Похід був невдалий: греки застосували проти Ігоря «грецький вогонь» — вибухові снаряди спалили його флотилію і він ледве живий безславно дістався додому.

Оговтавшися та зібравши в Києві нове військо, він знову рушив на Візантію. Та греки знову побили Ігоря, уклали з ним невтішний для нього договір, за яким він змушений був відмовитися від володінь на Чорному морі, а також у гирлі Дніпра та ще й зобов'язався Візантію захищати. Безславно загинув князь Ігор: коли зібрав данину із древлян і вже їхав до Києва, йому здалося, що цього недосить, що древляни не додали йому хутра, воску та меду. Він повернувся до їхнього головного міста Коростеня, де розгнівані древляни й убили його.

Київ — столиця княгині Ольги (945—964 рр.)

Статна, спокійна, надзвичайно мила собою вдова князя Ігоря княгиня Ольга правила Україною 20 років. Йшла середина X ст., розквіт Середньовіччя, коли дві тодішні імперії — Візантійська Костянтина Порфирородного й Німецька Оттона I — не випускали з рук меча. Розуміючи, посеред яких двох вогнів перебуває її країна, княгиня Ольга робила все, аби стосунки між Київською Руссю і тими двома велетнями вирішувалися не війнами, а дипломатією. Вона їде з візитом до Царгороду, до імператора Костянтина, який хотів мати її за жінку. Там просить його бути її хрещеним батьком і приймає християнство. Після того, коли мова знову зайшла про одруження, Ольга відповіла візантійському василевсу, що християнська віра не дозволяє хрещеному батькові одружитися з хрещеною дочкою.

«Породичавшися» таким чином з Візантією, вона засилає послів до Оттона I — з миром і добросусідством. Сама ж, не злазячи з воза чи саней, проїжджає тисячі кілометрів своєю державою. Від Середнього Дніпра, Росі, Сули, Десни, Прип'яті до Новогорода і Пскова вона будує нові села й міста, впорядковує збір данини, встановлює норми податків — «устави», «уроки», «броки», «дані», аби дружинники не забирали у людей все до останнього хутра, а й лишали мирянам на безбідний прожиток. Віднині данину ділили на три частини: дві третини везли до Києва, а третю — на Вишгород, де Ольга жила. За княгині Ольги УкраїнаРусь розквітла ще більше. Поховати себе княгиня Ольга заповідала без тризни, по-християнськи. Православний світ вважає княгиню Ольгу святою.

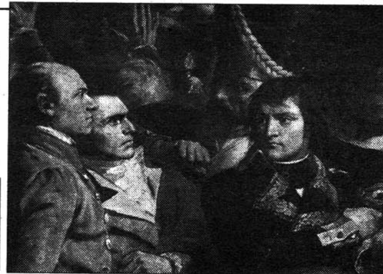
(Далі буде).

Початок див. у «ГУ» від 10 лютого ц. р.

Віталій АБЛІЦОВ, «Голос України»

Наполеон пішов би в Україну

Слідами однієї гіпотези

«Вмираю передчасно, вбитий англійською олігархією та її найнятими вбивцями. Хочу, щоб мій прах залишився на берегах Сени з французьким народом, який я так любив».

Із заповіту Наполеона.

ДВАНАДЦЯТОГО *червня 1812 року 610-тисячна французька армія Наполеона перейшла Німан і націлилася на Смоленськ. 8 серпня росіяни здали Смоленськ. 26 серпня Михайло Кутузов зустрів противника на Бородинському полі. 1 вересня Наполеон вступив у Москву. Як виявилося, це була піррова перемога — французи вимушені були повернути свою армію на ту саму дорогу, якою йшли до російської столиці. Під час переправи через Березину російська армія дала бій Наполеону. 14 грудня останній французький солдат залишив територію північної імперії.*

Чому Наполеон, вирішивши завоювати Росію, відкинув план іти на Москву через Україну? Відповідь на це питання намагався дати не один український історик.

x x x

Велика французька революція 1789 року стала поворотним пунктом в історії людства — була проголошена Декларація прав людини й громадянина. Світло тих подій продовжує йти до нас із минулого та впливати на сучасні політичні рішення.

Велика епоха народжує й великих діячів. Один з них — Наполеон, життя й уроки якого ми сприймали раніше виключно через бачення цієї історичної постаті російськими історикам. І важко було зрозуміти — хто ж виграв, наприклад, Бородинську битву? Якщо росіяни, то чому французи вступили в Москву? Михайло Лермонтов у відомому вірші «Бородино» звертався до сучасників: «Богатыри — не вы! Плохая им (російським солдатам) досталась доля: немногие вернулись с поля... Не будь на то господня воля, не отдали б Москвы!» До речі, М. Лермонтов захоплювався Наполеоном, присвятив йому кілька віршів.

Військовий талант Наполеона був справді великий. Революція відкрила маловідомому офіцерові дорогу в безсмертя, вона ж і знищила його, отруївши невтолимою жадобою влади.

Народився майбутній полководець на Корсиці в сім'ї адвоката. В сімнадцять років став поручником артилерії, в двадцять п'ять — генералом. Завоювавши половину Європи, Наполеон здійснив переможні походи в Єгипет, Сирію (легендарними стали його слова: «Солдати! На вас дивляться сорок віків історії!»). Ставши імператором Франції, Наполеон мріяв завоювати Англію, здійснити похід в Індію. Йому оголосили війну Росія, Пруссія та Австрія. Послідовно від 1805 до 1807 року Наполеон розгромив усіх трьох суперників. Після переможної для Франції битви під Аустерліцем — 2 грудня 1805 року, де з'єднаними російсько-австрійськими полками командував Михайло Кутузов, Наполеон фактично заволодів усією Європою. Не контролювалися ним лише території Англії та Росії. Олександр І став союзником Наполеона, втім Британські острови були наглухо закриті континентальною блокадою.

Трансформувавши французьку республіку в імперію, Наполеон власноручно підготував свою поразку в протистоянні державам Європи. Розміри імперії росли щороку. До речі, у склад маріонеткового Герцогства Варшавського входила й частина земель Західної України. 16—19 жовтня 1813 року поблизу Лейпцига відбулася так звана Битва народів, у якій взяли участь понад мільйон солдатів з обох боків (Франції протистояли війська Пруссії, Росії, Австрії, Швеції). Наполеон програв (виснажена війнами імперія не могла утримувати все зростаючу кількісно армію) і був усунутий від влади.

Потім було короткочасне повернення його в Париж, нове заслання (тепер вже в англійську колонію — на острів Святої Єлени).

4 травня 1821 року Наполеон помер, як стверджувалося, від пухлини шлунку. 1840 року прах імператора було перенесено в Париж, де його могила стала для французів предметом національного поклоніння.

Як пов'язується ім'я Наполеона з українською історією? Якнайтісніше. Зрозуміло, що видатний полководець бачив перед собою на сході перш за все Росію як свого постійного суперника. Але «він не плутав Україну з Росією, як це роблять деякі сучасні політики». Ці слова належать послу України у Франції Юрію Кочубею. Між іншим, у Наполеона був план сприяти Україні в її боротьбі за незалежність від Москви, і в територію майбутньої держави він обов'язково включав Крим. Але, передусім, видатного полководця Європи Україна цікавила як можливий союзник у його воєнних намірах. Наполеон був добре поінформований про участь запорозьких козаків у Тридцятилітній війні, в якій Франція разом зі Швецією, Данією, Нідерландами та іншими країнами виступала проти габсбурзького блоку держав (Австрія, Німеччина, Іспанія). Імператор дав завдання тогочасним дослідникам написати історію найвидатніших битв. Один із томів був присвячений запорозькому козацтву. Автором його став історик Лесюр.

Похід на Москву Наполеон міг здійснити й через Україну, але обрав шлях через Литву, Білорусь і Смоленськ. Чому?

Як тільки стало відомо про відмову Олександра 1 підтримати континентальну блокаду Англії (вона була невигідна російським купцям, які експортували на Британські острови свої товари, перш за все сировину), прихильники української автономії зрозуміли, що війна неминуча. Жвавий рух противників союзу з Москвою активізувався так сильно, що дехто вже не задовольнявся автономією в складі Російської імперії, а мріяв про незалежність України. Це був період нашої історії, коли Москва ліквідувала останні залишки автономії. Після Гетьманщини настав час прямого підкорення, що, зрозуміло, не задовольняло українське суспільство. Постійно перед Москвою ставилося питання про утворення української армії. Наступ Наполеона використали Василь Капніст та його оточення (про таємну місію поета в Європу ми розповідали раніше), які поставили питання: створити козацьке військо. Генерал-губернатор князь Я. Лобанов-Ростовський сформував 15 полків, До речі, охочих вступити до війська було немало через те, що всім обіцяли звільнення з кріпацтва. Українські козаки брали участь у війні з Наполеоном на боці Росії. Були вони й серед тих, хто вступив до Парижа.

Паралельно із формуванням полків для російської армії таємно збиралися й загони для Наполеона, що підтримувалось опозиційно налаштованим українським дворянством.

Але перед Наполеоном стояв приклад Карла XII, який, повіривши у майбутню повну підтримку України свого походу на Росію, пішов спочатку на південь. Роз'єднана Україна відштовхнула Наполеона, й він не ризикнув повторити крок Карла XII, боячись, що її проросійськи настроєна верхівка не дасть його прихильникам в Україні змінити ситуацію на користь Франції.

x x x

Уроки історії. В них чітко простежуємо логічну закономірність: чим активніше ми ігноруємо їх, тим драматичнішою стає наша ситуація. Справа не в тім, чи підтримала б Україна Наполеона чи ні, а в тім, що розірвана, як у минулому, так і нині в безпредметній (яко що виходити з інтересів самої України) протистоянні, наша держава не зможе швидко увійти до кола об'єднаних спільною метою країн Європи.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

Над Луганню — ми одвіку

Н*ЕМОЖЛИВО реконструювати процес історичного розвитку Європи без її східної частини. Луганщина — це справжнє Ельдорадо для археологів. У сиву давнину її територія являла собою зовсім не дике поле, як багато хто звик вважати, а один з трьох найважливіших економічних вузлів Європи.*

Коли б ці слова належали комусь іншому, а не історику-академіку, та ще й із сусідньої держави, то до них можна було поставитися скептично...

... О, непоганим виявився цей особняк! Уявіть собі: міцні кам'яні стіни, багато просторих кімнат загальною площею цілих триста п'ятнадцять квадратних метрів... Коли подумали, що мова про «крутих», то дуже помилилися. Археологи, а розповідається саме про них, натрапили на поселення, коли так можна сказати, прапрадавніх українців. У цьому поселенні, ровеснику знаменитих єгипетських пірамід, життя було в XIV—XIII століттях до нашої ери.

Поряд із селом Степанівкою Перевальського району глибоко в землі виявлено будинки. Повідомлення про знахідку стало сенсаційним на міжнародному симпозиумі археологів. Досі не вдавалося знайти такі старі будинки з каменю ніде в Європі. На місці поселення збереглося чимало знарядь праці, зброї, предметів побуту, в тому числі — і велика ріповидна сулія, на дні якої виліплено... хрест.

Знахідок такого рівня на рахунку дислокованої у місті Перевальську центральної Донецької експедиції Інституту археології Національної Академії наук України чимало. Їх лік начальник експедиції Юрій Бровендер веде ще з часу, що передував, важко уявити, Кам'яному віку — з XXII століття до нашої ери. А закінчує порівняно недавньою, мало не вчорашньою датою: уперше на території Східної України розкопано могильник українських козаків.

Коли послідовно перелічувати всі археологічні знахідки експедиції, розташувавши їх у хронологічному порядку, то будь-який історик може здивуватися: місця для отого самого дикого поля просто немає! На території сучасної Луганщини люди жили завжди. А, наприклад, у Бронзовому віці — XIV—XIII століття до нашої ери — тут, у густозаселеному районі, перетиналося багато шляхів, якими йшли ремісники, торговці, воїни. Експедиція виявила на території Луганської області близько семисот поселень Бронзового віку.

Що привертало сюди людей? Цим зацікавився і Анатолій Пряхін, академік Міжнародної слов'янської академії, професор Воронезького університету. Він не раз приїжджав до Перевальська, разом з членами Донецької експедиції об'їздив усю Луганщину, брав участь у численних розкопках.

Анатолій Дмитрович уже знав два економічні вузли, подібних яким не було ніде в Європі у Бронзовому віці. Це — Карпати і Урал. Тепер виявлено третій. Чим же приваблювала ця «трійця» людей, що мешкали на території сучасних Франції і Німеччини, Малої Азії і Китаю?..

Те, що знайдено у Попаснянському районі, стало каталізатором народження зовсім нової оригінальної ідеї. Мідні рудники, яким понад три тисячоліття! У цей же час діяли мідні рудники також у Карпатах і на Уралі. Для виготовлення бронзових виробів потрібна була мідь. По метал вирушили в далеку дорогу торговельні каравани, колони воїнів.

«Трійця» була життєво важливими точками для території сучасної Європи, і не тільки. З таким висновком (а про нього було сказано на міжнародній конференції) цілковито погодилися вчені з різних країн Європи. Тепер ось і вони збираються наступного літа взяти участь в археологічних дослідженнях на Луганщині. Приїдуть, передбачається, росіяни, датчани, шведи, німці, французи.

А перевальським археологам стало тісно в рамках експедиції, нині вони створюють на її базі центр історико-культурної і археологічної спадщини Луганської області. Знайшли цілковиту підтримку голови Перевальської райдержадміністрації Сергія Вінника, який подбає про умови для роботи місцевих археологів. Своє схвалення дав голова облдержадміністрації Геннадій Фоменко.

Центр займатиметься археологічними розкопками, досліджуватиме вплив зміни стану навколишнього середовища на людину, еволюцію ґрунтів тощо. А ще є у Юрія Бровендера заповітна мрія: зробити свій внесок у формування регіонального менталітету луганців. Ми не нащадки переселенців — ми тут споконвіку. Таких, як ми, ніде немає.

Хто тільки не жив у цих краях — алани, гуни, половці, скіфи... Нарешті — українські козаки. Як уже сказано вище, центральна Донецька експедиція вперше у Східній Україні знайшла їх могильник. Наших предків поховано за християнським звичаєм. На грудях кожного був або хрестик або маленька металева іконка. Труни — з дубових дощок, замість цвяхів — дерев'яні чопики. Могильник був поряд із поселенням. Збереглися фрагменти будинків, вироби з кераміки, скла, каменю.

На території могильника наступало велике будівництво. І археологи перепоховали останки козаків. Як годиться, за християнським звичаєм, зі священиком, у трунах. Тепер прах воїнів-січовиків спочиває під високим хрестом поряд з братською могилою тих, хто, як і вони, боронив рідну землю від лютого ворога, але кількома століттями пізніше — у Велику Вітчизняну війну.

Луганська область.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

«Шахтар» готується до круглої дати

КОЛИ ФУТБОЛІСТИ донецького «Шахтаря», потренувавшися у Слов'яногірську, вирушили продовжити підготовку до Німеччини, ми домовились з тренером команди Михайлом Соколовським про зустріч і розмову після повернення донеччан в Україну. Однак розмова відбулася трохи пізніше — після ще одного тренувального етапу, що відбувався в Ізраїлі.

— Підготовчий період ми провели з великою користю, — каже М. Соколовський. — От лише в Німеччині не пощастило з погодою. Нинішня зима виявилася несподівано сніжною навіть у Західній Європі. Тому місцеві клуби збавляли час, беручи участь у турнірах з міні-футболу. От і випали з обоймі наших передбачуваних суперників відомі клуби бундесліги — «Штутгарт» і «Шальке-04». Цю «втрату» компенсував поєдинок з досить відомим колективом «Мюнхен-1860». Як на мене, вийшла захоплююча гра. Хоча вона й закінчилася внічию — 0:0. (До речі, через два дні з мюнхенцями силами помірявся московський «Спартак» — 2:2. Росіяни врятували гру буквально під самий кінець і не приховували задоволення від її результату.) Завершальним акордом стала наша перемога над муніципальною збірною Мюнхена — 8:0.

— Прихильників команди найбільше цікавлять кадрові зміни. Либонь, і «Шахтар» не уникнув їх?

— Бойове, так би мовити, ядро команди збереглося. Однак новини є. З «Шахтаря» до «Кременя» пішли Ателькін, Леонов і Матвеєв. Гравець національної збірної Попов вирішив виступати за санкт-петербурзький «Зеніт». Курс у російському напрямі взяв також Мартюк. Його новий клуб — липецький «Металург».

Нових імен не почуєте. Нікого у міжсезоння ми не заполучили.

— У Німеччині вас замучили снігопади. Ну, а в Ізраїлі, сподіваюсь, з погодою проблем не виникало?

— Цілком справедливо. Однак перш ніж розповісти про тренування й матчі, скажу про те, що наша команда стала учасником події історичної. Ми були пасажирами першого авіарейсу Донецьк — Тель-Авів. Зупинилися в містечку Герцлія і мали там чудові умови для проживання — п'ятизірковий готель «Дан Аккада». Тренувалися на прекрасних полях. І зіграли ряд контрольних зустрічей.

— І з ким саме?

— Досить переконливо перемогли олімпійську збірну Ізраїлю — 2:0. Відзначилися Чіхрадзе і Співак. А потім зіграли ще три зустрічі з представниками Росії. Спочатку внічию — 1:1 — з «Ростсельмашем». Цей клуб, очолюваний вихованцем донбаського футболу Сергієм Андреєвим, витратив на придбання нових виконавців чималі гроші. Новачки відчутно посилили ростовський ансамбль. Хоча ми відкрили рахунок. Пенальті реалізував Кривенцов (він — капітан нашої команди).

З таким самим рахунком закінчилася гра з «Зенітом» (Санкт-Петербург). Гол у нас забив Ковальов.

Приємно, що наставник петербуржців Павло Федорович Садирін відзначив нашу змістовну гру і особливо бійцівські якості «Шахтаря».

Та особливо виділю поєдинок з олімпійською збірною Росії. У ньому дали пограти нашим головним силам. У зустрічі брали участь: Шутков (Нікітін), Старостяк (Чіхрадзе), Кочвар, Коваль, П'ятенко (Чаплигін), Ковальов, Зубов (Онопко), Орбу, Кривенцов, Співак, Петров. Солідна компанія підібралася і в росіян, яких очолюють Михайло Гершкович і Володимир Сальков.

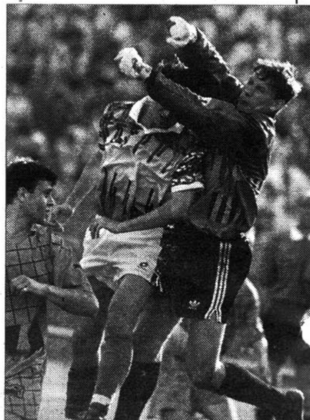
— І як розвивалися події?

— Все почалося для нас з неприємностей. У досить простій ситуації пропустили гол. Та невдача ще більше розпалила наших хлопців, які дуже старалися і були якнайсерйозніше налаштовані на боротьбу. Тільки-но ми почали активніше діяти у середині поля, як одразу ж намітилася наша перевага. Два гарні голи, забиті Співаком, принесли нам заслужену й почесну перемогу. Головне — що гра українського колективу, нам здалося, дуже сподобалась численним ізраїльським болільникам.

— Кого з підопічних могли б відзначити, аналізуючи підготовчий період? Можливо, до когось маєте претензії?

— У товариських матчах на досить пристойному рівні зіграли Співак, Старостяк, П'ятенко, Коваль, Зубов, Ковальов. Поступово набирає форми Орбу. В окремих моментах він демонстрував цілком добрий рівень. Є, звичайно ж, і претензії. Надто до гравців оборони.

І останні штрихи на холст свого підготовчого періоду «Шахтар» наніс на турецькому курорті Анатолія. Завтра в Києві донецький клуб проведе непростий поєдинок 1/16 фіналу розіграшу Кубка країни з «ЦСКА-Борисфеном».

Втім, футболісти «Шахтаря» та їхні наставники сповнені бажання якомога успішніше зіграти і в кубковому турнірі, і в чемпіонаті. Привід для цього — якнайповажніший: цього року донецькому «Шахтареві» виповнюється 60 років. Дата — солідна, серйозна...

На знімку: на висоті положення воротар «Шахтаря» і національної збірної Дмитро Шутков.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Віктор ПОЖИЧЕВСЬКИЙ:

«Ворскла» потече... у вищу лігу

ТАК СКЛАЛИСЬ обставини, що як футболіст Віктор Пожичевський не здобув гучної слави й високих звань. Але життя у полтавському футболі — від вихованця місцевої спортшколи до опорного захисника команди майстрів — навчило його розумінню багатьох секретів гри. І найголовніше — підготувало як майбутнього тренера, організатора, педагога. І коли вчорашній випускник Київського інституту фізичної культури та спорту зумів витягти полтавський «Колос» (нинішню «Ворсклу») в лігу майстрів, а затим команда здобула «срібло» в другому ешелоні першості, Пожичевського помітили і заговорили як про цікавого, цілеспрямованого тренера, непересічну постать. Він не збирав до рідного міста заїжджих зірок і не давив грошовим авторитетом футбольних покровителів, бо їх у нього просто не було. Він працював, «ліпив» команду — з сезону в сезон, аби створити колектив однодумців, здатних підкорювати високі спортивні вершини. Здається, це йому вдається.

— На проміжному фініші «Ворскла» очолила турнірну таблицю команд першої ліги. Для вітчизняних болільників це стало маленькою сенсацією. Чи не так?

— Для мене особисто і для команди зовсім ні. Було виконано передсезонне завдання, кінцева мета якого — вища ліга першості країни з футболу.

— Не боїтеся за благополучне майбутнє? Адже слава одного, хай і золотого, сезону може перекреслити мирне і спокійне існування.

— А як же бути із спортивними принципами? Зрештою, простим честолюбством? Та й чи трапиться ще колись нагода полтавцям пробитися до групи найсильніших українських клубів? Отож, ніяких компромісів.

— Гадаєте, «Ворскла» уже досягла того рівня, коли зможе на рівних боротися з київським «Динамо», «Чорноморцем», «Дніпром»?

— А ви погляньте, як виступають у вищій лізі вчорашні новачки — «ЦСКА-Борисфен» та «Зірка-НІБАС». Чим ми гірші? На моє переконання, за рівнем підготовки перша десятка команд першої ліги ні в чому не поступається більшості команд вищої.

— Це добре чи погано? Адже у Європі і світі ми далеко не кращі.

— Наш футбол досить добротний. Може, він ще не зумів заявити про себе переконливими перемогами, зокрема збірної країни. А клуби мають хороші перспективи і майбутнє. Воно насамперед у його масовості. Футбол живе і в селах, і в містах попри всі економічні негаразди. І це радує.

— Вікторе Олександровичу! Очевидно, дещо дивне запитання, та все ж: як оцінюєте виступ своєї команди у першому колі?

— Є така футбольна теза: «гра забувається, а результат залишається. Тим, що в лідерах, — задоволені. Проте якістю гри, особливо в окремих матчах, ні. Багатьом командам поступалися фізично, нерідко були і тактичні прорахунки. Незважаючи на те, що наші нападаючі забили найбільше м'ячів у ворота суперників, є претензії і до них. Вузька ланка — захист, особливо гостра проблема — центрального захисника.

— Звідси і зміни в команді?

— До деякої міри так. Ми запросили до себе найкращого бомбардира першої ліги Сергія Чуйченка з «Поліграфтехніки» (Олександрія), з «Кременя» повернувся Олег Кривенко, з «Ниви» (Вінниця) Микола Шевченко. Двох останніх будемо пробувати на роль опорного захисника.

— Чуйченко із Шарієм — чудовий дует. До речі, дехто схильний пов'язувати перемоги «Ворскли» саме з поверненням до команди тридцятивосьмирічного майстра спорту Івана Шарія, який нині переживає другу молодість.

— Я так не вважаю. Перемагає саме команда, хоча Іван сьогодні її лідер. І тому він зобов'язаний забивати голи, вирішальні також. І він й робив успішно в деяких матчах. Щодо Івана, то мені перш за все по-людськи радісно, що він став іншим. Була в нього слава хороша і погана. Але він знайшов у собі сили позбутися багатьох вад, і тепер його досвід гравця, поведінка на полі і за його межами — приклад для молоді. У другому колі в ньому буде дещо інше амплуа — граючий тренер.

— Як і де команда готується до сезону?

— Позаду тренувальні збори у Словаччині та Закарпатті. Там же провели ряд контрольних ігор. Їх результати для цього періоду задовільні. Плануємо ще поїздку до Болгарії у місто-побратим Велико-Тирново. Перша гра вдома з «Темпом-АДВІС» із Хмельницького.

— Не секрет, що великий футбол — то великі гроші. Ви їх маєте?

— Маємо міцного і надійного спонсора — підприємство «Полтавагазпром». Точніше, команда нині стала його структурним підрозділом. Генеральний директор Володимир Артемов — президент футбольного клубу «Ворскла». Людина він розумна, сучасна, великий шанувальник футболу. Є також бізнесові структури, які заробляють для команди кошти. Інша справа, що їх хронічно не вистачає нині за наших скромних запитів. Та нині вдовольняємось і тим, що маємо. Бо десятиліття до цього грали на голому ентузіазмі.

— А які стосунки з місцевою владою?

— Повна підтримка і взаєморозуміння з боку голови облдержадміністрації Миколи Залудяка і голови міськради Анатолія Кукоби. Здавалось би, на їхніх посадах — не до футболу, та обидва знаходять час не лише для того, аби прийти на стадіон, у команду, а й учинити в наші проблеми, допомогти в їх розв'язанні.

— І в той же час стадіон руйнується на очах, нема заміської бази, школи резерву.

— Це не зовсім так. Стадіон у Полтаві збудовано 22 роки тому, але й досі його не прийнято в експлуатацію. Хіба наша в тому вина чи нинішнього керівництва? Нині його передали в оренду футбольному клубові, а місто здійснює реконструкцію. Вже найближчим часом споруда відповідатиме стандартам вищої ліги. Є домовленості про розв'язання проблеми власної спортивної бази, школи підготовки резерву.

— Не опустять перед «Ворсклою» шлагбаум до вищої ліги різні навколофутбольні інтриги — договірні матчі, підкупи. Та й, зрештою, Полтавщина вже має там свого представника — кременчуцький «Кремінь».

— Я переконаний, що будь-які інтриги безсилі перед грою високого класу. Коли ми її будемо показувати, то з'явиться і результат, і тоді ми неодмінно досягнемо поставленої мети. А щодо «Кременя», то я мрію зустрітись із ним у вищій лізі. Вже цього року.

— Що ж, успіхів вам і спортивного щастя.

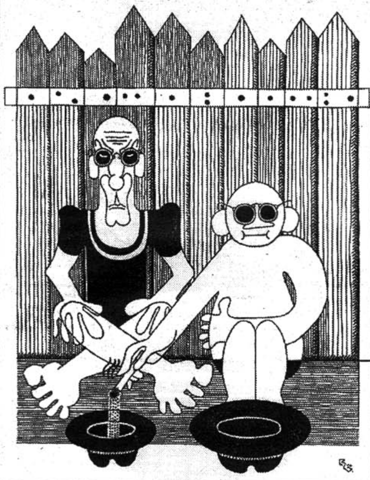
Розмову провів Григорій ГРИНЬ.

На знімку: головний тренер полтавської «Ворскли» Віктор Пожичевський.

Події тижня

- У Києві пройшла звітно-виборча конференція Федерації тенісу України (ФТУ). Президентом на новий строк знову обрано Германа Беньямінова, а його заступниками — киян Володимира Бортника, Сергія Лашкула та львів'янина Ярослава Заторського. Виконавчим директором ФТУ залишився Ернест П'яних.
- Срібний призер Олімпіади-92 в Барселоні — український рапірист Сергій Голубицький став переможцем сьомого етапу Кубка світу в іспанському місті Ла-Корунья, взявши гору в фіналі над французом Патріком Летельє.
- Черкаси стануть місцем проведення чемпіонату світу-98 з пауерліфтингу. До українського міста надійшло повідомлення зі штаб-квартири WPF (Міжнародної федерації пауерліфтингу), яке офіційно підтверджує підсумки чергового конгресу цієї організації. На ньому й було віддано перевагу українському містові. Черкаси виграли суперечку в Братіслави та Копенгагена.
- Колишній футболіст київського «Динамо», заслужений майстер спорту Павло Яковенко, який був головним тренером нікопольського «Металурга», а до останнього часу працював одним з тренерів київського клубу «ЦСКА- Борисфен», дав згоду очолити клуб першої російської ліги «Уралан» зі столиці Калмикії Елісти.
- Король канадського хокею Уейн Грецький розлучився з клубом НХЛ «Лос-Анджелес Кінгз», де останнім часом його партнером по трійці був киянин Дмитро Христич, і відтепер виступатиме за «Сент-Луїс Блюз».
- Кіровоградська «Зірка-НІБАС» виграла черговий міжнародний. Цього разу на українській землі. У фіналі «Кримського пролісу», який відбувся в Алушті, кіровоградці перемогли інший клуб з України — сімферопольську «Таврію» — 1:0.
- Тенісист Андрій Медведєв, збирається прийняти російське громадянство і виступати за збірну Росії. Про те, яка на це реакція Києва та Міжнародної федерації тенісу (ITF), ви прочитаєте в одному з наступних чисел нашої газети.

Жарт номера

● *Гріх не взяти хабара, якщо немає інших гріхів.*

Володимир ПОЛІЩУК.
Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

«Тіньтраст Україна» — це надійно!

Почалося, шахтарі застрайкували! Вмикаю радіо — а там парламент… Гуде, як бджолиний вулик. Якийсь депутат саме волає: «От наш шановний уряд весь час телемешить — немає коштів і коштів немає. Звісно немає, бо кошти держави — це наші з вами кошти, шановні співвітчизники. І звідкіля ж їм, сердешним, узятися, коли виробництво всілякими податковими витівками практично зупинене, а відновити його — зась, бо немає платоспроможного попиту населення на вироблену продукцію. Отож, замість власних товарів купуємо чужі та гірші, хоча й у блискучій упаковці. Як кажуть, все найкраще віддаємо дітям! Дітям отого лейтенанта Шмідта, рідним братом яких був славнозвісний улюбленець народу товариш Бендер. Та немає коштів у бюджеті — і біс з ними! Але скажіть, як на те ваша ласка, високоповажний пане член уряду, а чому б вам не скористатися коштами тіньового сектора економіки?!»

Запала тиша, і пан член уряду, котрий, очевидно, відповідав на запитання з трибуни, кахикнувши у мікрофон, запитав: «А в який спосіб ви оті кошти тіньової економіки пропонуєте взяти?» Відповідь не забарилася: спромоглися створити умови для тіньової діяльності — спроможіться вилучити кошти в тіньовиків!

Цього разу пауза була довга. Пан член уряду вже не кахикав і, нарешті, непевно… : «Я буду дуже радий за вас, шановний пане депутате, якщо ви знайдете законний спосіб вилучити оті кошти. Я наголошую на тому, що немає в Україні таких законів, які дозволили б вилучати кошти, зароблені в тіньовому секторі економіки». Остання фраза прозвучала вже досить упевнено і навіть урочисто.

Отакої — ледве не впав я зі стільця! Виходить, кошти, одержані від тіньової, а отже незаконної діяльності, надійно захищено законами України від будь-яких зазіхань, навіть самої держави!? Неймовірно! Але ж треба вірити — сказано ж бо з високої законодавчої трибуни самим паном членом уряду…

Ондечки вчитель, учений, лікар, вояк, навіть шахтар — геть чисто безправні. Вилучити в момент усі їхні заощадження для нашої держави — то дурничка… Або ж місяцями не платити зароблені людьми гроші… Враз у голові в мене трохи прояснилося, і думка вже вільніше, розкутіше струмочком задзюркотіла далі: бо то бюджетники, а отже утриманці, що ні на який цивілізований бізнес не здатні, тобто люди без майбутнього. Якого ж біса державі про них піклуватися? А от тіньовики — то сама завзятість та підприємливість. То є наш завтрашній світлий ранок. Як же це мудро й далекосяжно опікуватися саме про тіньовий сектор економіки!..

Видати, отой струмінь свіжого повітря, що повіяв з високої трибуни, надихнув і мою задурену соціалістичною бездіяльністю голову знову на блискавичну бізнесову творчість: якщо кошти тіньової економіки так надійно захищені законами нашої держави, гарячково міркував я, то саме тіньовий сектор є тим місцем, куди люди з усього світу мусять вкладати свої вільні кошти? Адже недоторканність їм гарантовано, а дивіденди, якщо зважити на відсутність будь-яких податків, теж не химера!

Мені аж запаморочилось від відкриття. Я уявив себе президентом всесвітнього довірчого товариства «Тіньтраст Україна». У мене сотні мільйонів клієнтів, шалені черги в тисячах офісів, ажіотаж, популярність, слава. От я виходжу з центрального офісу і продираюся в оточенні охоронців крізь ейфорійну юрбу до довжелезного, як у Киркорова з Пугачовою, лімузина. Тепер я вже повільно прямую Хрещатиком, спостерігаючи людський вир на тротуарах. Торкаюся кнопки, і товсте кулезбезпечне скло плавно опускається у дверцята автомобіля. Я набираю повні легені повітря і щосили кричу, перебиваючи вуличний гомін: «Тіньтраст Україна» — це надійно!»

Але що це?! Жодна людина не здригнулася, не поворухнула головою. Цей народ і сто років мало водити пустелею, щоб він забув комуністичне рабство, похмуро подумав я і за мить сталевим голосом кинув водієві: «До пана Прем'єр-міністра!».

Юрій БОЛЬШАК.

Початок

— Сидорчук, купи задній міст "Уралу"!

— Якого ще "Уралу"?

— Темнота! Машина така — «Урал». А я продам тобі для нього задній міст.

— Але в мене нема «Уралу», в мене навіть нема прав водія!

— Купиш! Зараз все купується!

— А на біса мені цей «Урал»?

— Дуринда! "Урал" — це ж машина! Військова! Дизель! Будеш на ній що завгодно возити!

— Але мені й возити нема чого.

— Я тобі ще потім алебастр продам — чотири тонни, будеш його возити!

— А навіщо мені алебастр?

— Згодиться! Приміром, будуватимеш собі дачу або, ще краще, віллу — з басейном, сауною, факсом, видиком і «роллс-ройсом» у гаражі!

— А де ж я візьму цей факс, видик, «роллс-ройс»?

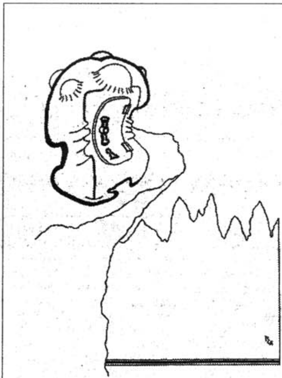
— З часом усе купиш! Було б бажання красиво жити! У тебе є таке бажання?

— Ще б пак!..

— Ну от і молодець! Але треба з чогось і починати, отже не будь простачком, купуй задній міст!

— Ех, купую!

Олександр ПЕРЛЮК.
Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Пародія

Ялівка, увінчана арфою

так увінчали мене
Музи
щоб ялова та самотня
я кохалася з арфою
з поглядом потонулим
у тисячу усмішок моря
і мій профіль
врізався в білий мармур
і чорним візерунком покрив вази

В. Вовк. Вірш «Сафо».

Добре, що я хоч і ялова,
Зате не в гурті колгоспнім,
І що я не собака Качалова,
А також не живу у Грознім.
Бо цвіла я у часі минулім
Не з дояркою чи жирафою
Я кохалася з арфою
З поглядом, потонулим
Не в порожню дійницю.
Ялівкам хай часто сниться
Бугай та рясна кукурудза,
А мене так увінчали Музи,
Що море хвилями усміхається
(Ті усмішки — не тисяча лайок
Уярмлених, п'яних доярок),
Бо я — поетеса, морячка
І вічна холостячка.
А живу не на турбазі
Чарівним малюнком на вазі.

Володимир СЕМЕНО.
Полтава.

Не був у школі...

—Чому ти, Васю, позавчора не був у школі? — запитує вчитель учня.
—Мати випрала штани і я без штанів сидів удома.
—А вчора?
—Ішов до школи. Побачив, що ваші штани висять. Вернувся додому…

Олександр ПЛЯЦЮК.

Відкритий лист екстрасенсові Гурію Пантелеймоновичу ЧУМПИРОШВІЛІ

Любий наш дивотворцю, дивилися ми всією родиною Ваші цілющі телесеріали впродовж усього Вашого перебування у нашому місті. І хоча ми спершу не вірили, все сталося саме так, як Ви передбачали: і дивовижні видіння, і розмахування руками, і сіпання головою… Сусідка з першого, приміром, досі головою хитає, ніби загнузданий дикий кінь, і тим завдає чоловікові своєму (за його зізнанням) чимало незручностей у ліжку. Та зате, завдяки Вашим сеансам, заспівала, як Марія Біешу, хоч була глухонімою від народження. Вона навіть має намір до опери вступати, тож, можливо, Ви її скоро побачите у якомусь столичному театрі. Я наслідки Вашого впливу відчула буквально другого дня після третього сеансу. Вранці, коли прокинулась, виявила, що в мене розсмокталися всі шви. На білизні.

Через Ваш вплив мені доведеться влаштовуватися на роботу. Дім дитини — єдине придатне для мене місце, бо в мене з'явилося молоко. Щоправда, поки що небагато, лише 7—8 літрів на день. Та я сподіваюся довести надої до 10-ти—12-ти. Ваші чудові сеанси вплинули і на мого чоловіка. Його перестали турбувати гланди, які видалили у п'ятирічному віці. Судячи з того, що його вже місяць не було вдома, у нього зник апетит. Але зате у нього з'явився статевий потяг, про що мені повідомила Клавка, у якої він мешкає з причини близькості до роботи.

Якщо вже мова зайшла про їжу, не можна не вказати на такий факт, як цілковита відмова від їжі. Але не тому, що в магазинах порожньо, а те, що є — імпортне, і відтак утридорога, а тому що так впливає заряджена Вами вода. Її дивотворний вплив відчувають і син, і дочка, відчуваю і я. А ось Грицько (вантажник із сусіднього магазину), що живе у мене (теж з причини близькості до роботи), став проглотом. Днями зжер навіть сусідського кота. Покійного Васька я впізнала за шкурою, з якої Грицько зробив собі шапку.

А найзначнішою подією у місті сталася явка в міліцію Володьки-тунеядця. З повинною. Він здав органам друкарський верстат і двісті мільйонів фальшивих доларів, з яких половину міськрада спрямувала на надання матеріальної допомоги матерям-одиначкам і на спорудження їм пам'ятника. На решту грошей закупили в Японії обладнання і створили спільно з корейцями підприємство з виробництва тампонів для жіночої гігієни. А Володька-тунеядець там директором, і всі його називають Володимиром Трохимовичем.

Ніяк не можна приховати й те, що Ваш талант відіграє.., тобто діє.., ні, чудить на економіку. В обговоренні наслідків Вашого впливу, що розгорнулося на сторінках міської газети, взяли участь всі верстви населення. Начальство обіцяло більше не брехати народові, працівники торгівлі присягалися не обважувати, не розводити водою, не приховувати під прилавок і не обраховувати, щойно вони отримають м'ясо, ковбаси, молоко та інші імпортні товари, а покупці отримають гроші. Лікарі обіцяли надалі лікувати (якщо хтось не вилікується під Вашим впливом), педагоги обіцяли виховувати, прокурор присягнув порішити з організованою злочинністю…

Іншими словами, робітники пообіцяли працювати, а керівники записалися керувати. Так, мало не забула… Ваш сприятливий вплив позначається не лише на людях, а й на неживих речах. Приклад? Будь ласка. Наш старий «Огонек», що й гадки не мав про кольорове зображення, от уже два тижні показує все у червоній барві. Тож ми сподіваємося і чекаємо, коли він цілком перейде на кольорове зображення і його екран досягне принаймні 80 сантиметрів.

Юрій АЗАНОВ.
Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

РЕАЛИЗУЕТ СО СКЛАДА В ХАРЬКОВЕ

тел/факс /0572/ 432-827
тел/0572/ 381-655, 476-894

АВТОИНВЕСТСТРОЙ

УАЗ 31512, 31514/ЛЮКС, 3741/ ПРОМТОВАР., 3909/ ФЕРМЕР, 3303, 330318/ТЕНТ, 3962/САНИТАРНЫЙ, 2206/МИКРОАВТОБУС

ВАЗ 21043, 21053, 2106, 21061, 2107, 21083, 21093, 21099, 21213 "ТАЙГА"

ГАЗ 3102/ЛЮКС, 31022/УНИВЕР, 31023/САНИТАРНЫЙ, 31029-51, 31029

АЗЛК 2141, 23352 /ПИКАП

ИЖ 2715/ГРУЗОВОЙ, 27151/ПИКАП, 27156/ГРУЗОПАССАЖИР, 21251/КОМБИ, М-412 ИЭ

ЗАЗ 1102 "ТАВРИЯ", 1105/5 ДВЕРЕЙ

RAF 22038 /ПАССАЖИРСКИЙ, 22038-02 /ЛЮКС, 2915-02 /СКОРАЯ ПОМОЩЬ, 2914-01 /РЕАНИМАЦИЯ

ГАЗ 33021/ГАЗЕЛЬ, 3309/ГР.ТУРБОДИЗЕЛЬ, 4301/ГР.ДИЗЕЛЬ, 4509/САМОСВАЛ, ДИЗЕЛЬ

3311 /ГРУЗОПАССАЖИРСКИЙ, 33111 /ГРУЗОВОЙ, 2920 /ИЗОТЕРМИЧЕСКИЙ, 2925 /МИЛИЦИЯ/ПОЖАРНЫЙ

ЗА БЕЗНАЛИЧНЫЕ КАРБОВАНЦЫ

НОВЫЕ АВТОМОБИЛИ

ПО ВОПРОСАМ БАРТЕРА ОБРАЩАТЬСЯ ПО ТЕЛЕФОНУ: /0572/14-00-14

Інформація про емісію акцій акціонерного комерційного банку харчової промисловості України «Укрхарчопромбанк» АК

1. Характеристика емітента

Акціонерний комерційний банк харчової промисловості України «Укрхарчопромбанк» зареєстровано в Національному банку України як акціонерне товариство закритого типу 28 квітня 1993 року (реєстраційний № 165). У грудні 1993 року «Укрхарчопромбанк» перетворено в акціонерне товариство відкритого типу.

Засновниками «Укрхарчопромбанку» АК стали 33 юридичні особи серед яких: акціонерне товариство «Київська кондитерська фабрика ім. К. Маркса», акціонерне товариство «Оболонь», Львівська кондитерська фірма «Світоч», Київський завод шампанських вин, фірма «Укрвино» та інші. Крім того, засновниками банку є 445 фізичних осіб.

Юридична адреса банку: Україна, 252001, м. Київ, вул. Б. Грінченка, 1.

Статутний фонд «Укрхарчопромбанку» на 01.12.1995 р. становить 296015,5 мільйона карбованців.

Голова правління банку — Спіцин Олег Миколайович, освіта — вища економічна, стаж роботи в банківських структурах 39 років.

Адміністративні та економічні санкції з моменту створення банку не накладалися.

2. Характеристика ділової активності емітента

«Укрхарчопромбанк» АК надає своїм клієнтам широкий вибір банківських послуг, здійснює комплексне розрахунково-кредитне обслуговування підприємств і організацій.

Банк має ліцензію Національного банку України на право проведення операцій з валютою, дозвіл Міністерства фінансів України на право здійснення всіх видів діяльності з цінними паперами, є членом Української міжбанківської валютної біржі та Асоціації українських банків.

Дані балансу банку: (млн. крб.)

	01.01.94	01.01.95	01.01.96
АКТИВИ			
1. Каса	—	2115	7602
2. Кошти на резервному рахунку в Національному банку України	861	—	—
3. Кореспондентський рахунок в Національному банку України	284	2209	23011
4. Кореспондентські рахунки в інших банках	1125	2680	14913
5. Кредити, видані банком	6298	70076	442274
6. Розрахунки за операціями	631	24796	5378
7. Основні фонди	183	1337	59642
8. Використання прибутку	1071	6929	22572
9. Інші активи	868	32402	30088
Баланс	**10460**	**142544**	**605480**
ПАСИВИ			
1. Статутний фонд	4114	20819	296016
2. Інші фонди	315	1595	71642
3. Кредити, отримані банком	—	20000	50000
4. Депозити	3528	27178	38960
5. Розрахункові й інші рахунки клієнтів	1130	33130	98923
6. Розрахунки за операціями	302	2560	5461
7. Прибуток	1071	6929	22572
8. Інші пасиви	—	30333	21906
Баланс	**10460**	**142544**	**605480**

3. Дані про емісію акцій

Загальними зборами акціонерів (протокол № 10 від 01.12.1995 р.) було прийняте рішення про збільшення статутного фонду «Укрхарчопромбанку» до 450,0 млрд. крб. Додатково випускається 1 539 845 простих іменних акцій номінальною вартістю 100 000 карбованців кожна.

Ринкова ціна однієї акції — не нижче від номінальної вартості.

Мінімальний пакет акцій для одного акціонера — юридичної особи — 5000 шт., фізичної особи — 100 шт.

Строк продажу акцій з 11.03.1996 р. по 31.08.1996р.

Статутний фонд банку формується тільки за рахунок власних коштів акціонерів. Власник акції має право брати участь в управлінні банком і отримувати дивіденди. Одна акція дає право одного голосу.

Виплату дивідендів банк проводить щоквартально, виходячи з результатів роботи банку за звітний період.

Телефони для довідок: 271-06-91; 229-73-67.

ІВЛІЯ ТОРГОВИЙ ДІМ

ПРАЙС-ЛИСТ от 22.02.96 г.
МЕБЕЛЬ ДЛЯ ДОМА И ОФИСА
фабрика BLACK RED WHITE

№ п/п	название	изделия	I	II	III	IV
1	Стенка	Asterix 3.60	450	439	379	379
2	Стенка	Diuna 3.20	445	435	373	364
3	Стенка	Dominika 3.60	444	434	372	363
4	Стенка	Junior 3.00 III	380	369	322	315
5	Стенка	Magnat 4.45	759	739	637	630
6	Стенка	Magnat 3.55 mini	549	529	465	455
7	Стенка	Primus 3.15	359	349	302	295
8	Стенка	Wiktoria 4.05	639	619	534	524
9	Стенка	Wiktoria 3.60	529	509	442	435
10	Стенка	Witrina 3.15	374	364	317	310
11	Стенка	Oskar 3.60	462	452	390	382
12	Стенка	Shah 3.60	637	617	533	525
13	Стенка	Экстаз	749	729	629	620
14	Кухня	2.80	308	298	258	252
15	Шкаф с зеркалом	Szafa 0.80 z Lustrami	182	172	149	142
16	Шкаф с отделкой	Szafa 0.80 z Lustrami	148	138	120	112
17	Шкаф	Szafa 0.80 z gladka	110	100	87	80
18	Шкаф с зеркалом	Szafa 0.40 z Lustrem	124	114	97	90
19	Шкаф с отделкой	Szafa 0.40 z Lustrem	103	93	81	75
20	Шкаф	Szafa 0.40 z gladka	85	75	66	65
21	Стол	1.50 с дополнительной плитой	105	95	80	79
22	Стол	1.50	101	91	79	75
23	Стол	1.20 с дополнительной плитой	95	85	71	69
24	Стол	1.20	85	72	67	65
25	Полка	2.05	71	61	53	53
26	Столик	RTV-1	70	65	62	57
27	Стол	1.20 с подставкой	91	81	71	71
28	Стол	PIPI 1.20	97	87	76	75

ОБОЗНАЧЕНИЯ ЦЕНОВОЙ СЕТКИ ПО ГРАФАМ:

графа I - розничная цена;
графа II - отсрочка платежа до 15 дней;
графа III - покупка от 2-х до 5-ти тыс.;
графа III - покупка от 5-ти до 15-ти тыс.;
При покупке свыше 15-ти тыс. - специальная скидка;

Каталоги Вы можете получить по почте или по факсу (044) 227-73-05; 227-73-16

1. Предоплата до 30% в зависимости от объема
2. Сроки доставки оговариваются по каждой поставке, максимально - 20 дней.

P.S. Ищем партнеров для организации выставки и продажи в г. Киеве и других областных центрах Украины.

АТ «Стеатит»

виготовляє і реалізує:

- ✓високохудожні фарфорові вироби;
- ✓кахельні пічки та каміни;
- ✓електророзетки;
- ✓електропатрони;
- ✓різноманітну ізоляційну і технічну кераміку.

Ціни найнижчі в СНД.

Адреса: 295070, Закарпатська область, смт. Перечин, вул. Червоноармійська, 33. АТ «Стеатит»
Тел. (03145) 2-21-62, 2-13-73.
Факс (03145) 2-15-67.

18 апреля 1996 года в 11 часов состоится собрание акционеров открытого акционерного общества «Мариупольский промышленный железнодорожный транспорт»

(МПЖТ) по адресу: г. Мариуполь, Ленинградский проспект, 90 (строительный техникум).

Регистрация акционеров с 8.00 часов до 10.30.

Повестка дня:

1. Утверждение устава и структуры ОАО «МПЖТ».
2. Выборы в органы управления ОАО «МПЖТ».
3. Разное.

Для регистрации необходимо иметь приглашение, паспорт и доверенность (для доверителя).

Справки по телефонам: 22-22-92, 22-31-92.

Правление ОАО «МПЖТ».

С НАШИМИ МАШИНАМИ ВАМ БУДЕТ ЛЕГЧЕ

Легковые автомобили

ВАЗ модификации: 21043, 21047, 21053, 21061, 2106, 21073, 21074, 21093, 21099, 21213 (Нива-Тайга)

РАФ модификации: 22038 (пассажирский, люкс)

УАЗ модификации: 315126 (легковой), 315146-027 (легковой улучшенный), 220606 (грузовой, два ведущих моста), 3962 (санитарный), 3303 (бортовой)

ПАЗ модификации: 3205

Грузовые автомобили

ГАЗ модификации: 31029 (серийная, 51-я комплектация), 3309 (шасси, бортовая, самосвал, вахтовка, автофургон, бензовоз, изотермический (4,5т дизельный), 3302 ("Газель" 1,5 т)

Также предлагаем автомобили других марок под заказ.

ПОСРЕДНИКАМ - ВОЗНАГРАЖДЕНИЕ!
ПОКУПАТЕЛЯМ - АВТОМАГНИТОЛЫ

AUTO TRADING

Тел.: (044) 221-6722; 221-6723. Факс: (044) 221-6630, 221-6550

Информация о первом выпуске акций

Украинского Юго-Восточного акционерно-коммерческого банка экономического содействия «ЮВЭСБАНК»

А. Характеристика эмитента

Украинский Юго-Восточный акционерно-коммерческий банк экономического содействия (ЮВЭСБАНК), зарегистрированный в Национальном банке Украины 25 августа 1993 г., регистрационный № 194, преобразован из общества с ограниченной ответственностью в открытое акционерное общество решением собрания учредителей, протокол № 10 от 25 сентября 1995 г.

Местонахождение банка: 340062, г. Донецк, пр. Ленинский, 4.

На момент подачи заявления с информацией о выпуске акций размер уставного фонда составлял 6,7 миллиарда карбованцев и полностью оплачен.

Профессиональные данные руководящих работников банка:

Председатель правления — Момот Александр Иванович, кандидат экономических наук, стаж работы в банковской системе — 5 лет.

Главный бухгалтер — Нагаенко Ольга Сергеевна, в 1990 г. закончила Одесский институт народного хозяйства по специальности «Анализ и бухгалтерский учет хозяйственной деятельности». Стаж работы в банковской системе — 5 лет.

Б. Деятельность эмитента

Банк создан с целью удовлетворения потребностей юридических и физических лиц всех форм собственности в заемных средствах для развития их хозяйственной деятельности, а также для аккумуляции денежных ресурсов хозяйствующих субъектов. КБ «ЮВЭСБАНК» работает в системе электронной почты, что позволяет ему производить своевременные перечисления и зачисление средств на счета клиентов. Банк имеет необходимое для успешного и качественного обслуживания клиентов техническое оснащение, включая линии телетайпной, телексной связи, кассовый узел. Внедрена система «Клиент-банк». Основным предметом деятельности Банка являются: полное банковское обслуживание предприятий, организаций, хозяйственных обществ, а также частных предпринимателей и граждан; финансирование капитальных вложений, приобретение, продажа, хранение ценных бумаг, а также операции с ними.

Баланс КБ «ЮВЭСБАНК» на 01 января 1996 г.

	млн. крб.
АКТИВ	
1. Касса	4091
2. Средства на резервном счете в НБУ	—
3. Счета банка в банках-корреспондентах	—
4. Дебиторы банка	18688
5. Кредиты, выданные банком	20771
в том числе:	
а) краткосрочные	20771
б) долгосрочные	—
в) в валюте	—
6. Ценные бумаги	—
7. Здания, сооружения и другие основные средства	5371
8. Прочие активы, в т. ч. убытки	50563
Всего актив	**99484**
ПАССИВ	
1. Уставный фонд	6706
2. Резервный фонд	175
3. Прочие фонды банка	5543
4. Расчетные и текущие счета предприятий, организаций и кооперативов	77745
5. Счета банков-корреспондентов	—
6. Срочные вклады и депозиты юридических лиц	—
7. Вклады граждан	4863
8. Кредиты, полученные в других банках	—
в т. ч.	
НБУ	—
спецбанков	—
9. Кредиторы и другие обязательства банка	10
10. Прибыль	2747
11. Прочие пассивы	1784
Всего пассив	**99484**

В. Данные об эмиссии акции

Решение о выпуске акций принято общим собранием учредителей ЮВЭСБАНКа 25.09.95 г. и оформлено протоколом от 25 сентября 1995 г. № 10. Все акции, которые выпускаются, — простые именные серии А.

Общая сумма эмиссии 50 000 000 000 (пятьдесят миллиардов) карбованцев.

Порядковые номера акций 00001 —500000.

Номинальная стоимость одной акции 100 000 (сто тысяч) карбованцев.

Количество выпускаемых акций 500 000 (пятьсот тысяч) штук.

25 % акций распределяется среди учредителей.

Акции продаются гражданам и юридическим лицам путем открытой подписки по адресу: г. Донецк, 340062, пр. Ленинский, 4, в помещении ЮВЭСБАНКАа, телефон 66-15-28.

Подписка на акции проводится с 15 марта 1996 г. по 15 сентября 1996 г. По окончании подписки на акции состоится собрание учредителей КБ «ЮВЭСБАНК», о котором учредители будут дополнительно извещены.

Ранее ценных бумаг Банк не выпускал.

Уставный капитал акционерного общества с учетом выпущенных акций составит 50 000 000 000 (пятьдесят миллиардов) карбованцев. На внесенные ранее доли участников в уставный фонд Банка выдается соответствующее количество акций. Простые именные акции предоставляют их держателям право:

— участвовать в управлении делами путем голосования на общем собрании акционеров по принципу: одна акция — один голос;

— получать часть прибыли (дивиденды) от деятельности Банка;

— получать информацию о деятельности Банка;

— принимать участие в распределении прибыли;

— владелец акции имеет премущественное право на приобретение акций новой эмиссии;

— владельцы акций имеют право их продавать, завещать, дарить с обязательной отметкой об изменении владельца в книге регистрации.

Г. Факторы риска

Принимая решение о приобретении акций ЮВЭСБАНКа следует учитывать факторы риска, влияющие на доходы по акциям Банка:

— нестабильность экономической и политической ситуации в Украине;

— изменения в законодательстве о деятельности коммерческих банков;

— высокий уровень инфляционных процессов;

— недостаточное развитие рынка ценных бумаг;

— иные форс-мажорные обстоятельства.

Председатель правления А. МОМОТ.
Главный бухгалтер О. НАГАЕНКО.

Арбітражний суд Чернівецької області (274000, Чернівці, вул. О. Кобилянської,14) ухвалою від 15.02.96 р. порушив справу № 779/14 про банкрутство бройлерної фабрики «Новоселицька» (с. Тарасівці Новоселицького району Чернівецької області), р/р 406801 в Новоселицькому відділенні АПБ «Україна», МФО 356099. Кредитори та можливі санатори можуть звертатися до арбітражного суду протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Сповіщаємо про самоліквідацію ТОВ фірма «ВІРА-А лтд», зареєстрованого 29 листопада 1993 р. Печерською районною державною адміністрацією, державний реєстраційний № 0881054 лтд.

Претензії приймаються до 1 квітня 1996 р. за адресою: Київ-23, вул. Л. Первомайського, 9. Факс (044) 221-54-75.

Арбітражний суд м. Києва за позовом «Укрсоцбанку» порушив справу № 6/13 від 13.02.1996 року про банкрутство Малого приватного підприємства «Скіф-П» (254119, м. Київ, вул. Білоруська, 10/8).

Банківські реквізити: розрахунковий рахунок № 2468038 в Шевченківському відділенні Укрсоцбанку м. Києва, МФО 322089.

Загублене свідоцтво про реєстрацію підприємства ТОВ «Картас» за номером 3702, видане Печерською районною держадміністрацією 04.04.1993 року, вважати недійсним.

Людмила МИКИТЮК, «Голос України»

Самодостатня Єва

Анонс

НЕ ВСЯКА Єва самодостатня. Єва передбачає Адама. Оцей її комплекс ребра — річ справедлива, але у локальних обставинах. Журнал «Єва» — величина самодостатня. Чотири роки тому він задумувався як журнал жінок і для жінок. Не «радянських жінок», «крестьянок» і «работниц», а просто жінок. Чарівна «Євина» редколегія може зробити честь будь-якому конкурсу краси. Це не заважає їй виховувати дітей і плекати спільне дітище — вишукану, яскраву (чеська поліграфія), світську й ділову «Єву».

Єдине, що наша «Єва» в собі переборола, то це комплекс одномоментної політики, від якої завтра не залишиться сліду. Цим вона вигідно відрізняється від переважної кількості видань, що виходять в Україні. А від переважної більшості просто журналів мод — тим, що орієнтована на жінок, які думають. А що навіть мислячу жінку, окрім гносеології, мають оточувати красиві й корисні речі, то «Єва» зупинилася на співвідношенні 50х50. На одну унцію мод, порад, консультацій і дамських секретів — одна серйозна аналітична стаття, яка в руках розумної жінки теж може стати корисною і в банальному житейському сенсі, і в бізнесі, і в тому, що називається філософією буття.

Ось-ось в кіосках з'явиться весняне число «Єви», присвячене красивим, упевненим у собі, коханим і тим, що прагнуть кохання. Маєте змогу прочитати ексклюзив із Сан-сіті, де відбуваються конкурси «Міс-світу» й інформацію про те, які українки й коли брали в них участь. Ще один ексклюзив для «Єви» та її читачок — фоторепортаж про

щойно завершені покази високої моди в Парижі. Ті, кого цікавить дилема «жінка й кар'єра» за кордоном, ознайомляться з американським варіантом жіночої кар'єри. Мешканка Вашингтона Олена Шевченко на замовлення журналу аналізує цю тему й стверджує, що в Америці кар'єра — то гонка на виживання, і це, отже мимоволі радить і нам, неамериканкам, не надто розслаблятися.

Весняна «Єва» відкриває Україні ультрасучасного в свої 75 кравця Герда Мепена — киянина, якому Крістіан Діор вручив Золоті ножиці, а вдома він відомий лише у вузьких колах. Чому? Кажуть, що за ним ніхто не стоїть. Окрім хіба Діора. І нарешті, матеріал «Забобони світу, або Світ забобонів» — для тих читачок, які втомилися од високої моди й боді-арту, але ще більше, скажімо, од тарганів.

Один-єдиний забобон на затравку. У Китаї, аби позбутися тарганів, діють таким чином: ловлять першого-ліпшого представника цього капосного племені, прив'язують до його лапки нитку, беруться за ту нитку всією сім'єю і, заплющивши очі, виходять на вулицю, виводячи з собою і таргана.

Це можна зробити, навіть не чекаючи на «Єву». Щоб потім ніяка дрібна гидота не відволікала вас від читання тих матеріалів весняної «Єви», які нам забракло місця назвати.

З телетайпу

Театр у в'язниці

Під час відвідин в'язниці «Катіа» у венесуельській столиці, що входили до програми триденного пастирського візиту, Папа Римський Іван Павло II благословив не в'язнів, а... поліцейських агентів, які махали йому з-за грат національними прапорами. Таке зізнання зробив керівник управління безпеки у виправно-трудових установах. Він пояснив дії керівництва в'язниці «потребою» забезпечити цілковиту і беззастережну безпеку понтифіка та запобігти будь-яким можливим інцидентам». За його словами, за кілька днів до візиту Папи Римського у стінах в'язниці знайшли кілька стволів вогнепальної зброї, кілька гранат, десятки ножів і заточок, наркотики. У «спритних руках» ці предмети могли б призвести до трагедії, незважаючи навіть на те, що понтифік звертався до в'язнів з відстані кількох сотень метрів.

Особливу лють вчинок влади викликав у родичів в'язнів, які зібралися на мітинг біля стін в'язниці. «Біль і відчай збуджує в наших душах влаштований владою фарс, що зачепив найсвятіше в людині — віру», — заявила журналістам Марія Пілар Кастільйо. За її словами, матері та дружини ув'язнених плакали, бачачи по телевізору прапори, якими люди за гратами вітали миротворче і гуманне послання та благословення понтифіка, але плакали ще гіркіше, коли дізналися, що Івана Павла II вітали поліцейські агенти, а в'язнів зігнали в північну вежу, що виходить вікнами на протилежний бік.

Мийте руки перед їжею і перед президентом

Скандалом завершилася спроба провести переговори між президентом Мадагаскару Альбером Зафі і представниками місцевої опозиції. Політики, які прийшли на зустріч, відмовилися виконати вимогу служб безпеки президента і помити руки перед зустріччю. Вони сприйняли цю вимогу як принизливу, після чого їх негайно попросили з резиденції президента. Що вдієш, А.Зафі зажив собі слави вкрай забобонної людини. Втім, у цьому він мало різниться від переважної більшості з 13 мільйонів своїх співвітчизників.

Переможницею конкурсу читців Корану стала чотирирічна дагестанка

Наймолодшою переможницею міжнародного конкурсу читців Корану, що відбувся в єгипетській столиці, стала чотирирічна Зухра Султанова з Дагестану. Із здобуттям премії в три тисячі доларів її привітав сам президент АРЄ Хосні Мубарак, під патронажем якого відбувається це щорічне змагання. Дівчинка вразила журі, яке складалося з видатних богословів і лінгвістів, унікальним декламувальним даром і щонайчистішою арабською вимовою. Проте, Зухра не знає мови Корану: вона здобула перемогу в спеціальній номінації — тих, хто не говорить по-арабськи. Головну премію отримав 11-річний єгиптянин, який знає напам'ять увесь Коран і вільно тлумачить більшість його віршів. Нинішній конкурс зібрав учасників з 92 країн світу.

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Йшов на природу — надибав пригоду

Крилаті злодійки

На скутому кригою Дністровському лимані клювало поганенько: тут таранька, там плоскирка, а ще — й зовсім бичок-мізинчик. Отож, добряче попотівши (товщина льоду до півметра!), висвердлив кілька лунок та й переходив від однієї до іншої, сподіваючись на удачу.

Коли це, повернувшись до «базового» місця, де полишив усе спорядження, зупинився вражений: від залишених тут рибин і сліду не було. Озирнувся, вирішивши, що хтось пожартував, почав уже грішити на кудлатого песика, що за кимось ув'язався на рибалку й тепер гасав туди- сюди, аж тут подав голос чоловік, який вудив неподалік:

— Улову не дорахувалися?

— Якби ж то тільки не дорахувався, а так геть усе десь пропало — з десяток хвостів.

— До торбини слід ховати. То робота отих он крилатих злодійок.

Лише тепер звернув увагу на морських чайок, що снували над тим місцем, де скупчився десяток-другий рибалок. Тут якраз один з них, упіймавши дрібного бичка, спересердя відкинув його. І треба було бачити, як кілька чайок водночас шугонули донизу, й одна з них, найспритніша, вмить проковтнула рибинку.

— Але ж, — звертаюся до сусіди, — тут у мене була пара добрячих-таки тараньок, кожна грамів із триста, — то невже й таких ковтають?

— А ви спробуйте, коли не шкода, киньте їм таку...

Впіймавши добрячу тараньку, таки не пошкодував, кинув на кілька метрів убік. Не встиг і кліпнути, як одна з чайок ухопила рибину й подалася геть, тримаючи її у дзьобі. А відлетівши на безпечну відстань, сіла на кригу і почала ласувати.

Надалі, вже навчений, улов відразу ж клав до торбини. Лиш отими бичечками-мізинчиками, якщо такі траплялися, підгодовував птаство, що кружляло над головою.

Одеська область.

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

Журналіст передбачає... погоду

Журналіст обласної газети «Волинь» Володимир Лис здобув популярність не тільки своїми дискусійними виступами на суспільно-політичні теми в газеті, а й успішним передбаченням погоди на рік наперед. Ось уже вісім років підряд місцеві газети друкують його прогнози, які справджуються не менш як на 75—80 відсотків.

У колеги-журналіста — своя методика прогнозування, в основу якої він кладе ретельне спостереження за погодою в період із 26 грудня до 6 січня. Прогноз справджується в радіусі 150 кілометрів від місця спостереження. Тобто — від Луцька.

Приємну несподіванку Володимирові Савичу приніс 1995 рік. Його передбачення справдилося і в областях Лівобережної України, що засвідчили листи з Сумської, Дніпропетровської, Чернігівської областей. А на Волині він угадав на 100 відсотків.

Яку ж погоду "обіцяє" журналіст на високосний, 1996, рік? На початку березня днів три має бути тепло, далі похолодання — що далі, то дужче: сніг, мороз, стужа, з початку другої декади — справжня зима, з сонцем і морозом. Відлига має прийти наприкінці другої декади. Потім доволі тривала репетиція весни. А початок квітня прохолодний...

І так Володимир Лис "розшифровує" погоду кожного місяця року наперед. Може, володіє якимись особливими здібностями? Ні. Уміє спостерігати за природою та погодою. Як колись у давнину робили наші предки. А ще Володимир Лис сказав:

— За природними прикметами, в Україні цього року не повинно бути війни, якихось інших серйозних потрясінь.

Дай Боже, щоб так і було!

Волинська область.

Роман ВАТРИЧ, «Голос України»

Повезуть діти в Італію пісню

Добру справу має намір зробити Всеукраїнський громадський благодійний фонд "Центр співробітництва УНІВЕРСО": влаштувати більш ніж трьомстам українським дітям — від 7 до 15 років — тритижневий відпочинок в Італії, у мальовничих містечках неподалік Венеції, Верони, Вінченци, Падуї. То будуть діти з малозабезпечених сімей, шкіл-інтернатів, з дитячих творчих колективів.

Відліт українських дітей заплановано на 9 червня. Для того, щоби оплатити два чартерні рейси за маршрутом Київ—Венеція—Київ, фонд виділив 50 платних місць для дітей спонсорів. Одна платна путівка коштує 500 американських доларів. До речі, їх ще можна придбати.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 354731.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311042.